

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Fakultní nemocnice Olomouc**, se sídlem Olomouc, I. P. Pavlova 6, zastoupeného JUDr. Karlem Vítkem, advokátem se sídlem Olomouc, Dobrovského 25, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 2. 2012, č. j. ÚOHS-R235/2011/VZ-4024/2012/310/IPs,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a obsah rozhodnutí správních orgánů

[1] Žalobce coby zadavatel v letech 2007 až 2009 zadával v jednacích řízeních bez uveřejnění [s odkazem na § 23 odst. 4 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc] veřejné zakázky

- „*FN Olomouc – modernizace RTG pracoviště*“ (dále též „zakázka I“), jejímž předmětem byla modernizace mamografického systému, počítačového tomografu a ultrazvukového přístroje,
- „*FN Olomouc – modernizace pracoviště CT*“ (dále též „zakázka II“), jejímž předmětem bylo provedení modernizace a rozšíření souboru počítačového tomografu instalovaného na radiologické klinice, dodávky modernizačních prvků tomografu pro modernizaci pracovní stanice na vyšší výkon a rozšíření o diagnostické softwarové vybavy pro specializované aplikace,
- „*FN Olomouc – modernizace radioterapeutického pracoviště onkologické kliniky*“ (dále též „zakázka III“), jejímž předmětem byla přestavba (upgrade) stávajícího lineárního urychlovače Philips Sli20+, výrobní číslo 105468, referenční číslo CPV 50400000-9, a současná modernizace na typ Elekta Synergy vybavený pro provádění terapie pomocí IMRT a IGRT,
- „*Modernizace a rozšíření UZ přístroje Image Point*“ (dále též „zakázka IV“), jejímž předmětem byla modernizace a rozšíření stávajícího UZ přístroje Image Point, výrobní číslo US98302124, na technologickou úroveň iE33.

Na realizaci těchto zakázek následně uzavřel s vybranými uchazeči smlouvy o dílo, a to konkrétně se společnostmi CHIRONAX ESTRAL spol. s r. o. (zakázky I a II, s celkovou cenou díla 52 021 000 Kč vč. DPH, resp. 35 000 000 Kč vč. DPH), TRANSKONTAKT-MEDICAL s. r. o. (zakázka III, s celkovou cenou díla 64 300 000 Kč vč. DPH), a S & T Plus s. r. o. (zakázka IV, s celkovou cenou díla 4 858 055,87 Kč vč. DPH).

[2] Dne 21. 7. 2010 žalovaný zahájil z moci úřední správní řízení ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro projednávanou věc, při volbě druhu zadávacího řízení v předmětných veřejných zakázkách.

[3] Žalovaný ve věci rozhodl *dne 27. 9. 2011, pod č.j. ÚOHS-S257/2010/VZ-17876/2010/520/EMa*. Ve výrocích I.–IV. tohoto rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce se dopustil správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách tím, že nedodržel postup stanovený v § 21 odst. 2 téhož zákona, neboť předmětné veřejné zakázky zadal v jednacích řízeních bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. a) citovaného zákona, přičemž tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a s vybranými uchazeči uzavřel smlouvu na plnění těchto veřejných zakázek. Výrokem V. uvedeného rozhodnutí pak žalovaný uložil žalobci za spáchání konstatovaných správních deliktů pokutu ve výši 500 000 Kč.

I.a) Odůvodnění rozhodnutí žalovaného

[4] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že použití jednacích řízení bez uveřejnění žalobce zdůvodňoval zejména tím, že jde o doplnění a úpravu původní dodávky, přičemž výběr jiného dodavatele by znamenal nekompatibilitu, technickou neslučitelnost a problémy s řešením servisu takto upgradovaných přístrojů, neboť by pak nebylo možné zajistit funkčnost původních i upgradovaných komponent, jakož i vymáhání práv plynoucích

ze záručních podmínek, na původních přístrojích nebyl od jejich zavedení proveden žádný upgrade, nesplňují současné diagnostické požadavky, nynější přístroje jsou již na kvalitativně vyšší úrovni. Žalovaný ovšem v rámci šetření podnětu zjistil (na základě znaleckého posudku č. 375-19-2010 zpracovaného Ing. Z. J.), že v případě pořízení přístrojů se jednalo vždy o nové přístroje, přičemž veřejné zakázky mohl plnit jakýkoli dodavatel.

[5] V rámci zahájeného správního řízení žalobce argumentoval zejména tím, že v posuzovaných případech dodržel podmínky podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, případně i dle § 23 odst. 5 písm. b) téhož zákona, neboť existovaly objektivní technické důvody pro oslovení jediného dodavatele. Žalobce ve všech čtyřech předmětných veřejných zakázkách od počátku deklaroval, že předmětem dodávky byla modernizace pracovišť, nikoliv jednotlivých přístrojů. Jak plyne z doloženého znaleckého posudku o „posouzení modernizace vybraných pracovišť Fakultní nemocnice Olomouc“ č. 0345/2010, zpracovaného prof. RNDr. M. H., DrSc., modernizovaná pracoviště tvoří od samotného počátku své existence vždy vysoce sofistikovaný a jednoúčelový celek. Ve všech posuzovaných případech byly klíčové přístroje/zařízení (komponenty pracoviště) morálně i medicínsko-technicky překonané a tedy zastaralé. Žalobce proto preferoval upgrade předmětných přístrojů/zařízení od původních výrobců z důvodů kontinuity medicínské, technické, z důvodů oprav a servisu a především z důvodu dříve získaného ojedinělého know-how lidského (lékařského) týmu.

[6] K jednotlivým zakázkám pak žalobce dodal, že upgrade přístrojů umožnil bezproblémovou návaznost na předchozí technologie. Zaškolení personálu bylo velmi rychlé. Snazší byla i návaznost již dříve zahájených vědeckých projektů. Realizovaná modernizace též kompletně zachovává systém filozofie softwarového vybavení a uživatelského rozhraní. Všechna dílčí zařízení jsou prvky rozsáhlých specializovaných pracovišť fakultní nemocnice a společně s dalšími zařízeními těchto pracovišť tvoří ucelený medicínský vyšetřovací a léčebný celek, který má medicínský význam jen v této komplexnosti a vzájemné návaznosti. V některých případech pak byl žalobce veden snahou provést nutnou modernizaci v co nejkratší době. Žalobce též poukázal na to, že forma modernizace umožnila realizovat dodávky cenově výhodněji než nákup nového přístroje.

[7] Modernizace tedy byla odůvodněna požadavkem na kompatibilitu a kontinuitu v oblasti medicínské, technické i personální. Navíc byla ve všech popsanych případech realizovatelná pouze za předpokladu jejího financování z prostředků státního rozpočtu a probíhala tak pod přímým dohledem Ministerstva zdravotnictví, které nemělo připomínek k textům výzev k podání nabídek, zadávací dokumentace a technické specifikace.

[8] Žalobce měl za to, že ve všech případech byly dány důvody pro zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění dle § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť z popsanych technických důvodů vyplývá, že předmětné zakázky mohli splnit pouze určití dodavatelé. Existoval požadavek na kompatibilitu plánovaného plnění s majetkem, jímž žalobce již disponoval, a tento požadavek byl odůvodněný technickými okolnostmi, pro které by plnění od jiného dodavatele vyvolalo nepochybně vyšší finanční náklady na straně žalobce a značné riziko nefunkčnosti již pořízeného majetku.

[9] V případě modernizace zejména softwarových prvků zdravotnických přístrojů pak byl dle žalobce dán i další důvod zmíněný v § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, a sice ochrana výhradních práv (zejména softwarových licencí).

[10] Ve všech případech byly dány též podmínky § 23 odst. 5 písm. b) citovaného zákona, které je ustanovením speciálním k § 23 odst. 4 písm. a) téhož zákona. Jednalo se totiž o dodatečné dodávky, neboť dodávky spočívající v modernizaci přímo navazovaly na plnění, které již bylo žalobci poskytnuto v minulosti. Přímá souvislost mezi těmito plněními byla dána tím, že se jednalo o modernizaci pracovišť a přístrojů zdůvodněnou požadavkem na kompatibilitu. Ve všech případech došlo k částečné náhradě původní dodávky a zároveň k rozšíření stávajícího rozsahu dodávky, kdy byla částečně nahrazena a rozšířena část původní dodávky, jelikož zcela specifická zdravotnická technika byla nahrazena a doplněna o techniku novou formou upgradu – modernizace. U žalobce současně byly dány zvláštní okolnosti odůvodňující prolomení doby 3 let, která již uplynula od uzavření smlouvy na původní dodávku do doby splnění předmětných dodatečných dodávek. Tyto zvláštní okolnosti byly dány specifickou povahou prováděné modernizace, při které je dodávána špičková a ojedinělá zdravotnická technika na pracoviště, u kterého je třeba dodržet nezbytné požadavky na kontinuitu a kompatibilitu, a to jak v rámci léčebného procesu, tak v rámci vědeckého výzkumu, který je na těchto pracovištích prostřednictvím dodaných přístrojů prováděn.

[11] *Žalovaný* vycházel zejména z dokumentace o veřejných zakázkách a uzavřených smluv, vyjádření účastníků řízení, a znaleckých posudků č. 375-19-2010, č. 0345/2010, jakož i ze znaleckého posudku č. 402-05-2011 zpracovaného Ing. Z. J.

[12] K právní stránce věci v první řadě uvedl, že aplikace § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách je možná pouze tehdy, pokud prokazatelně existuje jediný dodavatel veřejné zakázky schopný splnit předmět plnění. O použití příslušného druhu zadávacího řízení rozhoduje zadavatel, který za způsob zadání veřejné zakázky nese odpovědnost. Je na zadavateli, aby prokázal, že objektivně neexistuje více než jeden dodavatel veřejné zakázky. Ustanovení, která povolují výjimky z pravidel při zadávání veřejných zakázek, musí být vykládána restriktivně a důkazní břemeno ohledně existence výjimečných podmínek odůvodňujících výjimku nese ten, kdo se jich dovolává.

[13] Aplikace § 23 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách je pak možná toliko v případě, pokud je dodávané zboží vyráběno pouze pro účely výzkumu a vývoje a není vyráběno ve větším množství za účelem dosažení zisku. Podmínkou pro aplikaci tohoto ustanovení je tedy výhradnost účelového určení zboží (dodávek), které má sloužit výzkumu a vývoji. Pokud slouží dodávané zboží i jinému účelu, nelze jednat o řízení bez uveřejnění s odkazem na toto ustanovení použít, a to bez ohledu na poměr účelového určení. Obecně řečeno se toto ustanovení zákona vztahuje pouze na případy, kdy má být veřejná zakázka hrazena pouze zadavatelem a kdy má být zadavatel jediným uživatelem výsledků výzkumu a vývoje.

[14] K použití § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách *žalovaný* konstatoval, že předmětem „nové“ veřejné zakázky musí být částečná náhrada dřívějšího zboží nebo rozšíření stávajícího, tj. již sjednaného rozsahu stávající dodávky. Toto ustanovení se tedy nevztahuje na případy, kdy jde o úplnou obnovu stávající dodávky. Dodatečnou dodávku podle tohoto

ustanovení lze zadat pouze tehdy, jestliže by jiní dodavatelé byli objektivně schopni dodat pouze zboží odlišných technických parametrů a tento fakt by měl za následek celkovou technickou nekompatibilitu nově dodaného zboží se zbožím dřívějším. Omezení, že celková délka trvání původní smlouvy nesmí přesáhnout 3 roky, se neaplikuje v případech (vyjma sektorového a dotovaného zadavatele), kde existují zvláštní okolnosti, které by byly dostatečným a obhajitelným důvodem pro překročení tohoto časového limitu. Výčet skutečností, které by bylo možno považovat za zvláštní okolnosti ve smyslu tohoto ustanovení, není zákonem, ani rozhodovací praxí, resp. judikaturou řešen a je nutné při posuzování zvláštních okolností tedy vycházet z konkrétních okolností řešeného případu.

[15] Následně se žalovaný zabýval jednotlivými zakázkami. Konstatoval, že ve všech docházelo k nákupu nových přístrojů, resp. systémů včetně souvisejících komponent, které bylo nutné zakomponovat do stávajícího systému nemocnice. Jak vyplývá ze znaleckého posudku č. 402-05-2011, mohly být veškeré požadavky na kompatibilitu dodávaných přístrojů s ostatními systémy a zařízeními nemocnice, i další požadavky zadavatele podrobně specifikovány. Nutnost realizace veřejných zakázek vybranými uchazeči nevyplývá ani z posudku č. 0345/2010; nelze dospět k závěru, že by vybraní uchazeči byli prokazatelně jedinými dodavateli schopnými splnit předmět plnění. Ani vybraní uchazeči přitom nezpochybnili skutečnost, že nejsou jedinými dodavateli schopnými plnit předmět těchto veřejných zakázek.

[16] K oprávněnosti použití § 23 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách žalovaný uvedl, že z vyjádření účastníků, jakož i z posudku č. 0345/2010 vyplývá, že pořizovaná zařízení se výzkumu a vývoje netýkají primárně, ale „*výsledky jsou využívány i pro vědecké účely*“. Lze tedy konstatovat, že pořizovaná zařízení nesplňují podmínku pro aplikaci tohoto ustanovení, tedy výhradnost účelového určení zboží (dodávek), které má sloužit výzkumu a vývoji, neboť dodané zboží (přístroje) slouží i jinému účelu, a to primárně.

[17] Splněna nebyla ani podmínka § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, že předmětem „nové“ veřejné zakázky musí být částečná náhrada dřívějšího zboží nebo rozšíření stávajícího, tj. již sjednaného rozsahu stávající dodávky. Dle znaleckých posudků byly předmětem veřejných zakázek dodávky nových přístrojů. Jednalo se tak o úplnou obnovu, resp. výměnu stávajícího zařízení/přístrojů, naopak nešlo o „částečnou“ náhradu dřívějšího zboží nebo o „rozšíření“ stávajícího zboží. Splnění dalších předpokladů plynoucích z uvedeného ustanovení pro dodatečné dodávky od téhož dodavatele je tedy irelevantní.

[18] Pro posouzení oprávněnosti použití jednacího řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 4 písm. a), § 23 odst. 5 písm. a), b) zákona o veřejných zakázkách nejsou stěžejní ekonomické, technologické či medicínské důvody zadavatele, které ho vedly k „obnově“ těchto zařízení, ale důvody uváděné v těchto ustanoveních zákona.

[19] Odpovědnost za volbu druhu zadávacího řízení, za zpracování zadávacích podmínek, za jejich úplnost a vhodnost vzhledem k požadovanému předmětu plnění veřejné zakázky spočívá na zadavateli. Při posuzování zákonnosti postupu zadavatele proto nelze přihlížet ke skutečnosti, že zřizovatel (zde Ministerstvo zdravotnictví) takový postup schválil.

[20] Žalovaný nezpochybnil skutečnost, že žalobce ve všech předmětných veřejných zakázkách specifikoval technické parametry požadovaného plnění a předem nazval předmět veřejných zakázek jako „modernizaci“, resp. „upgrade“ zařízení či přístrojů. Pokud však ze znaleckých posudků vyplývá, že ve všech případech došlo k nákupu nových zařízení, je irelevantní původní deklarace zadavatele, že předmětem dodávky je modernizace pracovišť, nikoliv jednotlivých přístrojů. Přitom zadavatel ani znalec v posudku č. 0345/2010 neuvedli důvody pro nemožnost stanovení požadavků na technologické a funkční parametry přístrojů a na kompatibilitu se stávajícím HW a SW vybavením nemocnice, ale argumentovali medicínskou a technickou kontinuitou, problémy se zaškolením a vznikem možných komplikací při pořízení přístrojů/zařízení od jiných dodavatelů.

[21] Rovněž argumentace modernizací přístrojů z důvodů získaného ojedinělého know-how lékařského týmu nemůže obstát zejména vzhledem ke skutečnosti, že pořizované přístroje byly i podle zadavatele technologicky na vyšší úrovni a používaly jiné metody fungování, a proto i tato zařízení logicky vyžadovala zaškolení personálu, což dosvědčují smluvní ujednání ve všech případech veřejných zakázek.

[22] Ačkoliv žalovaný souhlasil s názorem zadavatele, že se v případě pořizovaných zařízení/přístrojů jedná o části sofistikovaného celku odborných pracovišť nemocnice, zároveň nemohl připustit, aby tyto okolnosti byly důvodem k obcházení zákona.

[23] K navrhovanému provedení „revizního“ znaleckého posudku k odbornému posouzení předmětné „modernizace“ pracovišť zadavatele, žalovaný uvedl, že považuje závěry posudků č. 0345/2010, č. 402-05-2011 a č. 375-19-2010 za dostačující k posouzení skutkového stavu. A to zejména proto, že závěry „oponentních“ posudků č. 0345/2010 a č. 375-19-2010 se *de facto* shodují na skutečnosti, že přístroje/zařízení, které měly být předmětem „modernizace“, resp. „upgradu“ nešlo na zadavatelem požadované technické parametry „modernizovat“ či „upgradovat“ a předmětem šetřených veřejných zakázek tedy byly nákupy nových zařízení, byť tato zařízení musela být kompatibilní se stávajícím HW a SW vybavením zadavatele.

[24] Žalovaný tedy shledal, že při zadávání předmětných veřejných zakázek nebyly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť nelze vyloučit, že pokud by zadavatel dodržel postup stanovený zákonem, mohl obdržet nabídky i od jiných dodavatelů, kteří by nabídli pro zadavatele výhodnější podmínky.

[25] K uložené sankci žalovaný uvedl, že analogicky použil zásadu absorpce, tedy uložil pokutu podle nejpřísněji trestaného správního deliktu. Tím byl vzhledem k výši ceny zakázky delikt spáchaný při zadávání zakázky III. K tíži žalobce žalovaný přičetl fakt, že absolutně rezignoval na výběr dodavatelů v konkurenčním prostředí a vyloučil tak princip soutěže. Naopak v jeho prospěch vzal v úvahu, že zadavatel měl postup při realizaci předmětných veřejných zakázek „schválen“ zřizovatelem (Ministerstvem zdravotnictví).

[26] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce rozklad. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „předseda Úřadu“) však v záhlaví označeným rozhodnutím rozklad žalobce zamítl a rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2011 potvrdil.

1.b) Odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu

[27] Předseda Úřadu v první řadě deklaroval, že se ztotožnil se závěrem žalovaného o spáchání předmětných správních deliktů, s výší pokuty, jakož i se samotným odůvodněním rozkladem napadeného rozhodnutí.

[28] K jednotlivým rozkladovým námitkám pak uvedl, že v oznámení o zahájení řízení ze dne 21. 7. 2010 skutečně došlo k chybnému označení veřejných zakázek uváděných pod body 2 a 3, které se objevilo také v žádosti o zpracování znaleckého posudku ze dne 3. 6. 2010, i v samotném posudku č. 375-19-2010. Rozhodnutím ze dne 8. 9. 2010, č. j. ÚOHSS257/2010/VZ-13202/2010/520/EMa, ovšem žalovaný provedl opravu zřejmých nesprávností podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[29] V předmětném oznámení je chybně uveden název veřejných zakázek II a III, avšak v dalším textu v části označené „Ad 2) a Ad 3)“ jsou obě zakázky správně vyspecifikovány svým předmětem i vybraným uchazečem a datem, kdy s tímto uchazečem byla uzavřena smlouva na plnění předmětné veřejné zakázky. Je tedy zřejmé, že šlo o písařskou chybu, která byla následně zhojena. Nejednalo se o chybné vymezení předmětu řízení. Žalovaný ve věci rozhodoval na základě podkladů a zadávací dokumentace ke správným veřejným zakázkám. Z jednání zadavatele i dalších účastníků řízení navíc bylo zřejmé, že nebylo pochyb o tom, které veřejné zakázky žalovaný prošetřuje. Tato písařská chyba tedy neměla vliv na vymezení předmětu řízení takovým způsobem, aby žalobci nebylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, ani mu nebylo upřeno právo se účinně v daném řízení hájit. Provedením opravy zřejmých nesprávností nedošlo ke změně, rozšíření ani upřesnění předmětu řízení.

[30] Opravné rozhodnutí přitom nemělo vliv na již shromážděné podklady rozhodnutí. Žalobce proti němu rozklad nepodal.

[31] Žalobci byla na jeho žádost dvakrát prodloužena lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žalobce se navíc k podkladům rozhodnutí velice podrobně vyjádřil stanoviskem ze dne 13. 9. 2010. Žádným způsobem mu tak nebylo upřeno právo vyjádřit v řízení stanovisko k jeho průběhu či k podkladům rozhodnutí. Dle § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, až do vydání rozhodnutí. Toto právo žalobci rovněž nebylo žádným úkonem žalovaného odepřeno.

[32] Žalobci a všem účastníkům řízení bylo po celou dobu správního řízení umožněno vyjadřovat se ke všem jeho podkladům, což také činili. Znalecký posudek č. 402-05-2011 byl všem účastníkům zaslán usnesením ze dne 13. 4. 2011, byla jim poskytnuta lhůta k vyjádření do 22. 4. 2011. Žalobci bylo z rozdělovníku tohoto usnesení známo, že k doplněnému podkladu pro rozhodování se mohli vyjádřit i ostatní účastníci, měl možnost využít institutu nahlížení do spisu a seznámit se s jejich vyjádřeními. Žalobce však tohoto práva nevyužil. Zákon umožňuje nahlédnutí do spisu i po lhůtě k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Pokud by žalobce nahlédl do spisu, mohl ještě před vydáním rozhodnutí ve věci samé reagovat na vyjádření ostatních účastníků řízení ke znaleckému posudku Ing. J. č. 402-05-2011. Rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu proti rozhodnutí o námitce podjatosti znalce pak bylo žalobci doručeno dne 2. 9. 2011, s jeho obsahem tak byl též seznámen.

[33] S námitkami žalobce proti ustanovení znalce Ing. J., resp. proti jeho znaleckým posudkům se žalovaný vypořádal jednak ve stanovisku ze dne 25. 3. 2011 ke stížnosti zadavatele a rovněž podrobně v bodech 152.–160. napadeného rozhodnutí. Znalecký posudek přitom přezkoumával i z hlediska věcných chyb. Posuzoval, zda závěry znaleckého posudku č. 375-19-2010 obстоjí ve srovnání se závěry znaleckého posudku č. 0345/2010 prof. H. Ačkoliv se jednotlivé posudky v některých závěrech plně neztotožňují, posudek prof. H. v žádném případě není v rozporu se zjištěními Ing. J. Naopak konstatuje, že přístroje, které byly předmětem veřejné zakázky, jsou přístroji novými a nejednalo se o jejich upgrade, což byla jedna z hlavních otázek, na které měl znalec ve svém posudku odpovědět.

[34] Ve druhém znaleckém posudku, vyžádaném žalovaným, měl znalec Ing. J. zodpovědět dotazy, které se týkaly právě odlišného pohledu prof. H. na možnost posuzovat přístroje samostatně či pouze jako součást medicínského pracoviště. Z tohoto druhého posudku Ing. J. vyplynulo, že i pokud bude posuzováno pořízení nových přístrojů v kontextu celého pracoviště, nezakládá to nemožnost pořídit přístroje od jiných dodavatelů než od těch, kteří dodali přístroje původní. Skutečnost, že tento postup je možný, potvrdil i žalobce ve svém vyjádření ze dne 13. 9. 2010. Uvedl, že dodávka obdobně specifikovaných lineárních urychlovačů pro Krajskou nemocnici T. Bati ve Zlíně a FN Plzeň probíhala formou „otevřeného výběrového řízení“.

[35] Žalovaný tedy přezkoumával věcnou správnost odborných závěrů, to, zda jsou tyto náležitě podloženy odůvodněními a zda nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů. Již v napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že se znalec v posudku č. 402-05-2011 nevyjadřoval k právnímu posouzení věci, zda měl, či neměl být použit ten, či onen druh výběrového řízení, ale zda bylo možné poptávat zařízení, která byla předmětem kontrolovaných veřejných zakázek i od jiných zadavatelů tak, aby tyto přístroje mohly být integrovány do vysoce sofistikovaného pracoviště. To znamená, zda bylo reálné stanovit podmínky zadávacího řízení tak, aby bylo možné použít jiný druh zadávacího řízení než jednacím řízením bez uveřejnění. Posouzení, zda byly splněny podmínky dle zákona, bylo zcela na žalovaném a ten také závěr ve svém rozhodnutí učinil. Znalec tedy nečinil závěry o tom, jak mělo být provedeno řádné výběrové řízení o veřejné zakázce, ale zda je z pohledu stanovení technických parametrů nového přístroje takové vydefinování předmětu veřejné zakázky možné. Toto je otázka, ke které nemá žalovaný odborné znalosti, aby si o nich mohl učinit názor a úsudek.

[36] Žalovaný přitom neshledal důvody pro zadání revizního znaleckého posudku, jak požadoval zadavatel, neboť po prostudování předmětných posudků neshledal zásadní rozpory mezi závěry obou znalců. Naopak, v elementární otázce se shodují, a to, že ve všech posuzovaných případech šlo o dodávku zcela nových přístrojů, došlo k výměně celých zařízení.

[37] Žalovaný neshledal žádné důvody, které by nasvědčovaly podjatosti Ing. J., což také odůvodnil ve svém rozhodnutí ze dne 29. 8. 2011. Vypracování znaleckého posudku v téže věci není zákonem předvídaným důvodem podjatosti. Žalovaný formuloval nové otázky, které měly odpovědět na nově vzniklý pohled na předmětné veřejné zakázky, jenž vzešel ze znaleckého posudku prof. H. V původním znaleckém posudku Ing. J. totiž odpověděl pouze na otázky, které mu byly žalovaným zadány, a tyto nebyly koncipovány tak, aby posuzoval

dané přístroje z hlediska jejich součástí medicínského pracoviště jako celku. Toto odborné posouzení mu bylo zadáno až v druhém znaleckém posudku.

[38] K rozkladové námitce, že žalobce postupoval ve stavu nejvyšší časové (časově vázané dotace ze státního rozpočtu) a technologické (havarijní stav některých pracovišť) tísně s tím, že existovala reálná hrozba přerušení poskytování zdravotní péče, předseda Úřadu uvedl, že tyto důvody směřují k aplikaci § 23 odst. 4 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. Krajně naléhavý případ je událost výjimečné povahy, která si vyžaduje mimořádné řešení vzniklé situace, odchylující se od standardních postupů pro zadání veřejné zakázky. Podmínky, že tuto událost nemohl zadavatel předvídat a zároveň ji nezpůsobil, musí být naplněny kumulativně. Zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění podle uvedeného ustanovení lze použít pouze v případech, kdy je zadavatel nucen v co nejkratší době řešit určitý závažný problém vznikající v důsledku *vis maior*. Avšak posouzení, zda se jedná o krajně naléhavý případ, nemůže být postaveno pouze na subjektivním názoru či domněnce zadavatele, nýbrž musí být založeno na zcela objektivních a doložitelných skutečnostech.

[39] V daném případě bylo ze spisového materiálu zřejmé, že přístroje byly zastaralé, což byl hlavní důvod, pro který žalobce přistoupil ke koupi nových přístrojů. Žalobce od doby pořízení nahrazovaných přístrojů u nich neprovedl žádný upgrade. Žalobce tedy věděl, v jakém stavu jsou přístroje, a že u nich došlo k postupnému zastarání a opotřebení. Tento stav však nesplňuje podmínky použití § 23 odst. 4 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, neboť zadavatel tuto událost mohl předvídat (a dokonce ji předvídal) a chátrání nebo případné vyřazení z provozu přístroje nebylo způsobeno v důsledku *vis maior*, jak to předpokládá zákon. Žalobce nedoložil žádné relevantní důkazy, které by dokazovaly, že tyto zakázky byly zadány v krajně naléhavém případě a časová tíseň, způsobená přidělením dotace ze státního rozpočtu není objektivním důvodem pro použití jednacím řízení bez uveřejnění. Je odpovědností zadavatele, zadat veřejnou zakázku v takovém předstihu, aby její plnění proběhlo tak, aby nebyl ohrožen provoz pracoviště, případně aby byly splněny podmínky pro přidělení státní dotace.

[40] Žalobce žádnými důkazy nedoložil tvrzení, že i pokud by se mu podařilo vyspecifikovat veškeré požadavky na potřebné modifikace transparentním a srozumitelným způsobem, tak by délka plnění veřejných zakázek a především jejich cena neúměrně narostly. Naopak v podstatě potvrdil závěr znalce Ing. J., že veškeré požadavky na kompatibilitu dodávaných přístrojů s ostatními systémy a zařízeními nemocnice mohly být podrobně specifikovány.

[41] Skutečnost, že obsluhující personál by byl nucen nechat se přeškolit na obsluhu nového přístroje jiné značky, nemůže být relevantním důvodem pro zadání veřejné zakázky formou jednacím řízení bez uveřejnění, neboť i v případě nových přístrojů od stejné firmy – v případě takto „zastaralých“ přístrojů – budou ovládací prvky nové a zaškolení bude muset proběhnout i v tomto případě. Navíc zaškolení personálu, případně dočasná asistence odborného zástupce dodavatele při zavádění do provozu, mohla být jednou ze zadávacích podmínek. V neposlední řadě si lze představit situaci, kdy by jeden výrobce ukončil výrobu, a muselo by dojít k přechodu na výrobek od jiného dodavatele. Tehdy by zadavatel pravděpodobně nepřestal poskytovat dané ošetření, ale provedl by přeškolení personálu na výrobek od nového dodavatele. Technické návyky personálu se mohou změnit a v případě

zkušených pracovníků to nemůže být zásadní překážkou. Zákon nezná žádný relevantní důvod, kterým by ospravedlňoval takový postup zadavatele.

[42] Předmětné přístroje nebyly prioritně pořízeny za účelem vědeckého výzkumu, ale za účelem léčby pacientů a zde je návaznost přístrojů od jednoho dodavatele bezpředmětná, pokud přístroj provádí požadovanou léčbu.

[43] Dále se předseda Úřadu plně ztotožnil se závěry žalovaného ohledně možnosti aplikovat na předmětná zadávací řízení ustanovení § 23 odst. 4 a § 23 odst. 5 písm. b) zákona (body 149–151 napadeného rozhodnutí).

[44] Předseda Úřadu se zabýval též novými důkazy předloženými žalobcem až po vydání rozhodnutí žalovaného. Konstatoval, že prof. Ing. K. B., DrSc., neuvádí, že by nebylo možné předem stanovit požadavky na technologické a funkční parametry přístrojů a požadavky na kompatibilitu přístrojů se stávajícím HW a SW vybavením zadavatele. Zpráva společnosti FINAUDIT s. r. o. pak neobsahuje relevantní skutečnosti pro posouzení postupu zadavatele podle zákona, ale věnuje se důvodu pořizování nových přístrojů, zaúčtování pořízení nového majetku do účetnictví zadavatele a vzniku případných škod, přičemž uzavírá, že pořízením nových přístrojů došlo ke zvýšení produktivity vyšetření během jednoho dne, atd. Zvýšení produktivity ale bylo důvodem pořízení nových přístrojů. S tímto cílem žalobce do celého „projektu“ vstupoval. Pokud by nedošlo ke zvýšení produktivity, tedy zlepšení ošetření pacientů, byla by investice bezpředmětná. Tímto nelze odůvodnit použití předmětného zadávacího řízení u jednotlivých zakázek, protože zjednodušeně řečeno, každý nový přístroj, který by splňoval požadavky zadavatele, by měl přispět ke zvýšení produktivity. O nemožnosti předem stanovit požadavky na technologické a funkční parametry přístrojů a požadavky na kompatibilitu přístrojů se stávajícím HW a SW vybavením zadavatele zpráva nehovoří.

[45] Použití jednacího řízení bez uveřejnění je vázáno na splnění zákonem přesně stanovených podmínek (§ 23 zákona), aby tohoto typu zadávacího řízení nebylo zneužíváno. Jednací řízení je oproti ostatním druhům zadávacího řízení podstatně méně formalizované. Procedura zaměřená na dosažení pro zadavatele co nejpříznivější shody na podmínkách plnění, jež se promítne v konečném znění smlouvy, se fakticky blíží „běžným“ kontraktačním pravidlům obchodních smluv. Přestože i v rámci tohoto druhu zadávacího řízení je třeba trvat na dodržení zásad plynoucích z § 6 zákona, je třeba jednací řízení bez uveřejnění pojímat jako nejméně transparentní způsob zadání veřejné zakázky (např. oproti otevřenému řízení zákon neobsahuje prakticky žádná pravidla postupu zadavatele), čemuž také odpovídá jeho omezená použitelnost.

[46] Ze všech podkladů a vyjádření, která byla předložena, shodně vyplývá, že dodané přístroje byly přístroji novými a došlo k jejich úplné výměně. I pohledem na výměnu těchto přístrojů jako na modernizaci celého pracoviště, nikoliv pouze výměnu jednotlivých přístrojů, nutno konstatovat, že žalobce neprokázal splnění podmínek pro zadání předmětných veřejných zakázek v jednacím řízení bez uveřejnění podle § 23 zákona a nepředložil žádné relevantní důkazy, které by potvrdily nemožnost plnit zakázky prostřednictvím jiných dodavatelů. Žalobce poukazoval na potřebu kompatibility nových přístrojů a stávajícího SW a HW na jednotlivých pracovištích, ale neprokázal žádným konkrétním důkazem, že by bylo

nemožné stanovit v zadávacích podmínkách potřeby zadavatele tak, aby mohl zakázky zadat jinou formou zadávacího řízení. Odkazoval pouze na nutnost přeškolení personálu v případě dodávky přístroje od jiného než stávajícího dodavatele, či návaznost vědeckých projektů, případně délku plnění v případě zadání veřejných zakázek jinou formou než jednacím řízením bez uveřejnění. Žádnou z těchto skutečností samu o sobě, ani několik výše zmíněných skutečností ve vzájemné kombinaci nelze použít jako oprávněný důvod pro použití jednacím řízením bez uveřejnění. Užitím méně přísného druhu zadávacího řízení, aniž k tomu byly splněny zákonem stanovené podmínky, se tak žalobce dopustil porušení zákona.

[47] Pokud šlo o výši uložené pokuty a její odůvodnění, předseda Úřadu shledal, že žalovaný zhodnotil veškeré v úvahu přicházející okolnosti zadání předmětných veřejných zakázek, včetně reálné ekonomické situace zadavatele, přičemž posoudil i okolnosti, které bylo možné přičíst ve prospěch žalobce. V souladu se zásadou absorpce žalovaný uložil pokutu podle nejprísněji trestaného správního deliktu. Žalovaný přistoupil k uložení pokuty při dolní hranici možné sankce. Předseda Úřadu neshledal důvody, které by jej vedly ke snížení uložené pokuty. Ve zbytku odkázal na body 232–254 odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

II. Žaloba

[48] Včas podanou žalobou brojil žalobce proti uvedeným rozhodnutím správních orgánů. Žalobní body směřoval samostatně do jednotlivých fází správního řízení. Soud z této struktury v dalším textu vycházel.

II.a) Žalobní body směřující proti rozhodnutí žalovaného a řízení před ním

– porušení § 70 správního řádu a práv účastníka řízení dle § 36 odst. 1, 2, 3 správního řádu

[49] Žalobce namítl, že žalovaný pochybil při zahájení správního řízení, neboť nesprávně vymezil předmět řízení. Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21. 7. 2010 obsahuje nesprávné označení předmětu řízení pod bodem 2 a 3.

[50] V oznámení byla pod bodem 2 uvedena zakázka „Modernizace a rozšíření verifikačního systému lineárního urychlovače pro onkologickou kliniku“, dále v textu oznámení byl přitom v části ad 2) tento bod specifikován jako „provedení modernizace a rozšíření souboru počítačového tomografu instalovaného na radiologické klinice objednatel“. Modernizace verifikačního systému lineárního urychlovače ovšem byla předmětem zcela jiné veřejné zakázky, jejíž zadání bylo oznámeno v informačním systému o veřejných zakázkách pod ev. č. 60033774 dne 17. 7. 2009.

[51] Pod bodem 3 pak byla v oznámení uvedena zakázka „Rozšíření plánovacího systému lineárního urychlovače pro onkologickou kliniku“, dále v textu oznámení byl přitom v části ad 3) tento bod specifikován jako „FN Olomouc – modernizace radioterapeutického pracoviště onkologické kliniky“. Rozšíření plánovacího systému lineárního urychlovače pro onkologickou kliniku ovšem bylo předmětem zcela jiné veřejné zakázky, jejíž zadání bylo

oznámeno v informačním systému o veřejných zakázkách pod ev. č. 60033773 dne 17. 7. 2009.

[52] Dle žalobce se nejednalo o chybu v přepisu písemného vyhotovení listiny, ale o chybné vymezení předmětu řízení, neboť bylo odkazováno na zcela jiné veřejné zakázky.

[53] Stejnou chybu obsahovalo i usnesení o prodloužení lhůty ze dne 4. 8. 2010, jímž byla prodloužena lhůta k uplatnění práv dle § 36 odst. 1 až 3 správního řádu.

[54] Podstatné též je, že stejné chybné označení předmětu řízení se objevilo již v žádosti o zpracování znaleckého posudku ze dne 3. 6. 2010, a vyskytuje se i v samotném posudku znalce Ing. J. ze dne 15. 6. 2010, což má za následek nejen procesní vady řízení, ale i věcnou chybnost znaleckého posudku.

[55] Opravným rozhodnutím ze dne 8. 9. 2010 měly být podle § 70 správního řádu opraveny údajné „zřejmé nesprávnosti“ obsažené v oznámení o zahájení řízení ze dne 21. 7. 2010 a rovněž v usnesení o prodloužení lhůty ze dne 4. 8. 2010. Žalobci bylo toto rozhodnutí doručeno v pátek 10. 9. 2010. Podle poučení mohli účastníci proti opravnému rozhodnutí podat rozklad do 15 dnů ode dne jeho doručení, a opravné rozhodnutí tedy nenabývalo právní moci dříve než 27. 9. 2010. Tím ovšem byla porušena práva účastníků zakotvená v § 36 odst. 1 až 3 správního řádu, neboť současně nebyly prodlouženy lhůty stanovené usnesením ze dne 4. 8. 2010, které tak uplynuly ve dnech 13. a 15. 9. 2010.

[56] Zcela nesprávným pak bylo i samotné použití § 70 správního řádu. Tento postup je určen k opravě „zřejmých nesprávností“ v písemném vyhotovení, k nimž došlo při jejich přepisu z jinak správného originálu. Je-li chybně sepsán přímo originál, nelze postup podle § 70 správního řádu použít. Konkrétně se jedná o zjevné chyby v počtech, překlepy, přepisy či nedopisy, nebo záměny větných celků. Postupem dle § 70 nelze napravovat chybná rozhodnutí.

[57] Postup žalovaného byl též v rozporu s aktuální judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541) ohledně možnosti upřesnění předmětu řízení v jeho průběhu.

– porušení § 36 odst. 3 správního řádu

[58] S výše uvedeným žalobním bodem souvisí další pochybení žalovaného, který v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nedal účastníkům možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům.

[59] Žalovaný stanovil původní lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí dle citovaného ustanovení do 4. 8. 2010, poté žalobci lhůtu usnesením ze dne 4. 8. 2010 prodloužil do 15. 9. 2010. Následně se však žalovaný rozhodl pro doplňování podkladů o další znalecký posudek Ing. J. č. 402-05-2011. Usnesením ze dne 13. 4. 2011 sice stanovil lhůtu pro vyjádření ke znaleckému posudku do 22. 4. 2011, kterou k žádosti žalobce prodloužil usnesením ze dne 19. 4. 2011 do 6. 5. 2011. Žalovaný však již účastníkům neoznámil skončení dokazování, ani jim nestanovil další lhůtu pro vyjádření se k podkladům

rozhodnutí. Dalším krokem žalovaného bylo již rovnou vydání rozhodnutí ve věci samé ze dne 27. 9. 2011. Kromě znaleckého posudku č. 402-05-2011 přitom byly před vydáním rozhodnutí ve spise shromážděny další podklady pro vydání rozhodnutí, zejména pak jednotlivá vyjádření účastníků ke znaleckému posudku, jakož i rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu proti rozhodnutí o námitce podjatosti znalce. Žalovaný tedy rozhodl, aniž by účastníkům oznámil, že již má shromážděné podklady a že se chystá rozhodnout, a aniž by účastníkům umožnil se k podkladům rozhodnutí vyjádřit.

– nesprávné hodnocení důkazů a porušení zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu

[60] Žalovaný též porušil § 3 správního řádu, neboť v průběhu řízení zcela ignoroval námitky žalobce zejména proti znaleckým posudkům Ing. J. s tím, že se s těmito pochybnostmi vypořádá až v rozhodnutí. Tyto námitky směřovaly proti obsahu posudku znalce, kterého si žalovaný ustanovil k posouzení vysoce odborných skutečností. Omezením odborných znalostí žalovaného je ovšem vyloučeno, aby námitky žalobce proti obsahu znaleckého posudku (tzn. proti obsahu ryze odborného posuzování znalce) objasňoval žalovaný ve svém rozhodnutí, protože odbornými znalostmi jako znalec nedisponuje.

[61] Navíc, ačkoliv žalovaný původně avizoval, že se s námitkami žalobce proti posudku znalce Ing. J. vypořádá v konečném rozhodnutí, v samotném rozhodnutí tak nakonec vůbec neučinil. Konstatoval pouze, že nemůže posuzovat dostatečnost podkladů pro zpracování znaleckého posudku (odst. 155 rozhodnutí žalovaného) a nemůže zasahovat do odborného posouzení skutkového stavu věci soudním znalcem. Přistupoval tak ke znaleckému posudku zcela nekriticky jako k dogmatu, jeho obsah nepřezkoumával ani z hlediska věcných chyb, ani z hlediska logické soudržnosti. Chyby v posudku přehlížel a závěry, které se mu hodily k prokázání správního deliktu, bez dalšího převzal. Nekritické přejímání závěrů posudku je i v rozporu s aktuální judikaturou (týkající se hodnocení znaleckého posudku soudem – rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 2. 2011, č. j. 22 Cdo 1561/2010).

[62] Pokud jde o konkrétní námitky proti obsahu znaleckých posudků Ing. J., odkázal žalobce na vyjádření učiněná ve správním řízení, zejména ze dne 13. 9. 2010 a dále ze dne 6. 5. 2011. Šlo o zásadní pochybení, zcela nepřijatelná u znalce zdravotnické techniky, která způsobují, že posudek je nelogický a nepřesvědčivý. Zásadní námitkou bylo, že znalec byl dle § 56 správního řádu ustanoven k odbornému posuzování přístrojů a modernizace pracovišť, nikoliv tedy k tomu, aby opakovaně vyjadřoval názor na to, zda a jak mělo být provedeno řádné výběrové řízení o veřejné zakázce. Takováto vyjádření znalce jsou zcela nepřijatelná, nejde o znalce z oboru veřejných zakázek ani z oboru právo. Tímto znalec vyslovil právní názor a motivoval žalovaného k závěru, že nebylo provedeno řádné zadávací řízení. Konkrétně tak znalec učinil v částech 2.3, 3.1 bod 1), a 3.1 bod 2) posudku ze dne 7. 4. 2011. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113, podle něhož se znalci nepřibírají k tomu, aby sdělovali úřadu nebo soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí.

[63] Námitky žalobce proti obsahu znaleckého posudku měl úřad vypořádávat za pomoci institutu doplnění posudku, anebo ještě vhodněji za pomoci revizního znaleckého posudku

jiného znalce. Posudek jiného znalce či znaleckého ústavu by byl v daném případě jen ve prospěch zákonného zájmu na objektivním a pravdivém zjištění skutkového stavu. Žalovaný ovšem překvapivě nenechal zpracovat navrhovaný revizní znalecký posudek, přestože i předseda Úřadu v odstavci 20 rozhodnutí ze dne 29. 8. 2011 (jímž zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného o námitce podjatosti znalce Ing. J.), upozornil, že v případě rozporů mezi závěry odborných vyjádření je třeba zadat k vypracování revizní znalecký posudek. Namísto toho se však žalovaný v rozhodnutí neúspěšně pokusil nalézt společné body jinak rozporných posudků, chyby posudku Ing. J. označil za nepodstatné a o rozporech se nezmínil.

[64] Zásadní neodstranitelný rozpor mezi posudky Ing. J. a prof. H. je dán zejména v tom, že první dospívá k závěru, že šlo o modernizaci přístrojů ve formě pořízení nových přístrojů, které přirovnává k pořízení nových automobilů, kdežto prof. H. odmítá takový zjednodušující závěr a naopak dospívá k závěru, že šlo o modernizaci pracovišť jako celků, přičemž shledává pro takový postup komplexní důvody (personální, softwarové, technologické). Tyto důvody jsou technickými důvody ve smyslu § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, které žalovaný v rozhodnutí nenalezl. Tyto komplexní důvody mohly odůvodňovat postup dle § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, neboť v daném případě byl přístroj pouze prvkem sofistikovaného medicínského celku (pracoviště), jak se k tomu nakonec přiklonil i Ing. J. v druhém posudku, a šlo tedy o částečnou náhradu a rozšíření stávající dodávky.

[65] V odstavci 155 rozhodnutí pak žalovaný přešel námitku z vyjádření ze dne 6. 5. 2011, že znalec Ing. J. před podáním prvního znaleckého posudku přístroje ani pracoviště žalobce neviděl, resp. znalec neprovedl místní šetření, a neučinil tak ani za účelem zpracování druhého posudku. Znalec sice byl v říjnu 2010 (tedy až po vypracování prvního posudku) na místě za účasti Policie České republiky, zde se však omezil na kontrolu výrobních štítků, a vůbec se neseznamoval s příslušnými pracovišti žalobce, zejména s jejich fungováním a s personální a technologickou návazností. Proto nemohl výsledky tohoto místního šetření využít ani pro zpracování druhého posudku. Řečnickou otázku žalobce týkající se toho, zda znalec mohl už v říjnu 2010 vědět, na co se ho bude žalovaný ptát v březnu 2011, žalovaný nepochopil a v odstavci 155 ji označil za spekulativní. Tím však i žalovaný potvrdil, že formální místní šetření policie v říjnu 2010 nemohl znalec pro zpracování posudku zadané v březnu 2011 vůbec využít. První posudek tedy znalec zpracoval od zeleného stolu, pak sice při jiné příležitosti na místě zkontroloval přístroje, ale následně mu byl zadán druhý posudek, v němž měl odpovídat na otázky týkající se návaznosti, kompatibility a problematiky jednotného medicínského celku, a přesto se s fungováním a propojením tak specifického pracoviště na místě neseznámil.

– *nezohlednění tvrzených skutečností*

[66] Podle žalobce dále žalovaný dostatečně nezohlednil, že žalobce postupoval ve stavu nejvyšší časové (časově vázané dotace ze státního rozpočtu) a technologické (havarijní stav některých pracovišť) tísně. Přitom dle prokazatelných vyjádření přednostů pracovišť a dalších problematiky znalých osob existovala vzhledem ke stavu jednotlivých pracovišť reálná hrozba přerušování poskytování zdravotní péče, což mohlo mít za následek vznik škody na zdraví občanů ve značném rozsahu.

[67] Zde je nutno zdůraznit, že předmětem modernizace byla celá pracoviště. Schematické vnímání problematiky ze strany Ing. J. bylo zcela nepřipadné. Sám se přitom ztotožnil s názorem prof. H. o složitosti a komplexnosti jednotlivých systémů. Následně ovšem přijal nepochopitelný závěr, že požadované parametry měly být předmětem zadání ve výběrovém řízení. Vývoj jednotlivých pracovišť byl mnohaletým procesem, jenž vyústil ve velice komplexní řešení. Je nemyslitelné, aby znalec posuzoval možnosti modifikace softwarového zázemí a jeho modifikovatelnosti k alternativním přístrojům bez znalosti místních poměrů a konkrétních specifikací. Závěry znalce vyznívají tak, že je v podstatě jedno, jaké přístroje se do komplexního systému toho kterého pracoviště připojí – úpravy softwaru jsou zcela zanedbatelnou položkou. Zajištění kompatibility s jednotlivými technologiemi (PACS apod.) přitom může být otázkou i desítek milionů korun. I pokud by se žalobci podařilo vyspecifikovat veškeré požadavky na potřebné modifikace transparentním a srozumitelným způsobem, délka plnění veřejné zakázky a především její cena by neúměrně narostly. Obdobně je třeba nahlížet na otázku autorizovaného servisu. Nelze souhlasit s tvrzením znalce, že bylo možno poptat dodávku přístrojů u pouhého „překupníka“ a následně realizovat další výběrové řízení na poskytovatele autorizovaných servisních služeb.

[68] Znalec ve svých vyjádřeních opakovaně argumentoval cenou, která podle něj jednoznačně potvrzuje, že předmětem byla dodávka nových přístrojů, nikoli upgrade. Argumenty na podporu tohoto tvrzení ovšem chybí, přičemž lze konstatovat, že dle dostupných informací byly z ekonomického hlediska všechny veřejné zakázky zadány velmi výhodně.

[69] Znalecký posudek je nevěrohodný, z jeho závěrů a celkového znění je evidentní, že znalec učinil předem závěr o nesprávnosti postupu zadavatele a ten následně odůvodnil.

[70] Znalec se například vůbec nezabýval otázkou, zda nové štítky na přístrojích, které odhalil během místního šetření v roce 2010, nebyly přiděleny v návaznosti na rozsáhlou modernizaci, místo toho je jejich existence dalším důkazem o „podvodu“ zadavatele (srov. odst. 114 prvostupňového rozhodnutí). Bez důkladného místního šetření nebylo, dle názoru zadavatele, možno spolehlivě určit, zda (eventuálně v jakém rozsahu) byly či nebyly použity součástky původních přístrojů.

[71] Žalovaný se při svém rozhodování až příliš opřel o názor vyslovený Ing. J. Předmětem posouzení ze strany žalovaného měla být otázka, zda bylo možno realizovat „modernizace pracovišť“ prostřednictvím zvolených druhů zadávacích řízení. O modernizaci se přitom jednalo jak z pohledu odborně způsobilých zaměstnanců žalobce, tak z pohledu zřizovatele (Ministerstva zdravotnictví), a dále též z pohledu odborného znalce prof. H. (a také prof. B.). Jediným, kdo shledal, že se o modernizaci pracovišť nejednalo, byl Ing. J. Závěry žalovaného opírající se o znalecký posudek Ing. J. jsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, jelikož z nich nelze dovodit, jakou povinnost zadavatel ve vztahu k vymezení předmětu zakázky porušil.

[72] Žalovaný se tak odchýlil od předmětu správního řízení, neboť těžištěm posuzování nebyl postup žalobce v zadávacím řízení, ale posouzení skutečného předmětu plnění, který se může lišit od předmětu plnění původně zamýšleného zadavatelem.

– nezohlednění konkrétních důkazů a tvrzení zadavatele

[73] Žalovaný při rozhodování nedostatečně zohlednil závěry posudku prof. H., a to přesto, že i Ing. J. v druhém posudku připustil složitost a vysokou sofistikovanost pracovišť. Žalobce opakovaně poukazoval na to, že přístroj je jen prvkem takového pracoviště a je nutné brát ohled na všechny souvislosti. Omezujícím faktorem byla rovněž skutečnost, že je obtížné přesně a detailně specifikovat technické a provozní potřeby v medicínském prostředí. Všechny faktory, které ovlivňovaly žalobcovo rozhodování při způsobu modernizace pracovišť, žalobce popsal ve vyjádřeních ze dne 13. 9. 2010 a ze dne 6. 5. 2011.

[74] Zde je nutno zdůraznit časový faktor dopadu modernizace zejména lineárního urychlovače na léčbu onkologicky nemocných. Oproti jiným provozům a zadavatelům byl časový faktor modernizace pracoviště zcela zásadní, a v podstatě se jednalo o havarijní situaci, při níž mohly být ohroženy životy a zdraví pacientů, hlavně v důsledku nepokračování v léčbě. Z pohledu posuzování škodlivých následků postihovaného deliktu znamenalo dřívější uvedení pracoviště do provozu z ekonomického hlediska přínos v řádu milionů Kč (díky provádění léčebných výkonů hrazených ze zdravotního pojištění).

[75] Všechny důvody, na něž žalobce poukazoval, jsou technickými důvody předpokládanými § 23 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách pro oslovení jediného dodavatele v jednacím řízení bez uveřejnění. Proces modernizace prvků vysoce specializovaných pracovišť za provozu rovněž odůvodňoval i aplikaci § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. Šlo o dodatečné dodávky prvků od téhož dodavatele, s nímž již byla uzavřena smlouva, které byly určeny jako částečná náhrada původní dodávky nebo jako rozšíření stávajícího rozsahu dodávky, a byl dán předpoklad, že změna dodavatele by žalobce nutila pořizovat zboží odlišných technických parametrů, které by měly za následek neslučitelnost s původní dodávkou a znamenaly by nepřiměřené technické obtíže při provozu a údržbě původní dodávky.

[76] Žalovaný dostatečně nezohlednil ani skutečnost, že provedení modernizace pracovišť, včetně upgrade přístrojů, bylo od počátku záměrem žalobce. Upgrade byl požadován v zadávací dokumentaci, v technické specifikaci přístrojového vybavení pracovišť, ve výzvě dodavateli, ve smlouvách. Upgrade či modernizace je i součástí dodacích listů. Upgrade a modernizaci schválil i zřizovatel – Ministerstvo zdravotnictví. Pokud dodavatelé provedli z technických či ekonomických důvodů namísto upgradu dodání nových prvků, nemá to vliv na to, že žalobce provedl zadávací řízení v souladu se zákonem o veřejných zakázkách.

[77] Skutečnost, že jednotlivé kroky při zadání předmětných veřejných zakázek měl žalobce schváleny ze strany Ministerstva zdravotnictví, měl žalovaný zohlednit již při rozhodování o vině, nikoli až v rámci rozhodování o trestu.

II.b) Žalobní body směřující proti rozhodnutí předsedy Úřadu

– nezohlednění rozkladových námitek žalobce týkajících se nezákonnosti rozhodnutí žalovaného a vad řízení před ním

[78] Žalovaný nezohlednil námitky proti rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí o rozkladu dostatečně neodůvodnil, protože je nepřezkoumatelné.

[79] Předseda Úřadu se zejména nevypořádal s námitkami proti oběma posudkům znalce Ing. J., proti tomu, že znalec před zpracováním prvního posudku neprovedl místní šetření, a ani před zpracováním druhého posudku neprovedl účelové místní šetření k posouzení návaznosti a kompatibility přístrojů na sofistikovaných zdravotnických pracovištích. Předseda Úřadu se dostatečně nevypořádal ani s tím, že posudky znalce Ing. J. obsahují řadu zásadních chyb, a vzbuzují celou řadu pochybností o odbornosti znalce, logické soudržnosti posudku a jeho přesvědčivosti. Nevyhověl též návrhu žalobce na zpracování revizního posudku.

– nezohlednění nových důkazů

[80] Předseda Úřadu dále nedostatečně zohlednil závěry v nově předloženém posudku prof. Ing. K. B., DrSc ze dne 12. 9. 2011, který se přiklání k závěrům posudku prof. H., že v daném případě je nutno nahlížet na předmětnou modernizaci nikoliv jako na upgrade přístrojů, ale jako na upgrade specifických zdravotnických pracovišť, protože nejde o přístroje, které mohou pracovat samostatně; pracoviště byla budována jako celek.

[81] V řízení o rozkladu dále žalobce předložil protokoly o převzetí a dodací listy, které svědčí o tom, že dodavatelé i ve fázi převzetí přístrojů označují dodávku jako upgrade (modernizaci) přístrojů, nikoliv jako dodání nových přístrojů. Žalobce tímto prokazoval, že jej nelze vinit ze správního deliktu spočívajícího v tom, že nedodržel postup stanovený zákonem o veřejných zakázkách tím, že zadal veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění. Žalobce od počátku zadával upgrade přístrojů, uzavřel smlouvy na dodávku upgrade přístrojů a i při dodání dodavatelé v dodacích listech označovali dodávku jako upgrade. To, že dodávka upgrade byla reálně uskutečněna dodáním některých nových přístrojů, tak nelze přičítat k tíži žalobce. Ten byl zejména v době rozhodování o typu zadávacího řízení, ale i poté přesvědčen, že se jedná o upgrade a modernizaci pracovišť. Předseda Úřadu přesto k těmto novým tvrzením a důkazům nepřihlédl, a to, proč tak neučinil, ani ve svém rozhodnutí o rozkladu neodůvodnil, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným.

– nesprávné právní posouzení

[82] Nedostatečné a nepřezkoumatelné je napadené rozhodnutí též v tom, jak se předseda Úřadu vypořádal s námitkou souladnosti žalobcova postupu s § 23 odst. 4, popř. s § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. Předseda Úřadu této námitce věnoval jedinou větu v odst. 46, v níž odkázal na rozhodnutí žalovaného.

II.c) Žalobní petit

[83] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy Úřadu, stejně jako rozhodnutí žalovaného, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že by soud dospěl k závěru o spáchání správních deliktů žalobcem, navrhl, aby soud dle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodl o upuštění od sankce nebo o jejím snížení, neboť je vzhledem ke všem okolnostem zjevně nepřiměřená.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[84] Ve vyjádření k žalobě žalovaný v první řadě uvedl, že naprostá většina žalobních bodů je pouhým opakováním námitek uvedených v rozkladu proti rozhodnutí žalovaného. S těmito námitkami se Předseda Úřadu vyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí. Rozhodnutí o rozkladu však žalobce zcela pomíjí a téměř se k němu nevyjadřuje, jako by ani nebylo vydáno a závěry v něm uvedené nebyly relevantní. Žalovaný proto odkázal na odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu.

[85] K námitce chybného vymezení předmětu řízení žalovaný konstatoval, že šlo o písařskou chybu, která byla zhojena rozhodnutím ze dne 8. 9. 2010. Z jednání žalobce i ostatních účastníků řízení nikdy nebylo patrné, že by jim nebylo zřejmé, co je předmětem řízení a jaké jednání bude posuzováno. Ve všech vyjádřeních se účastníci vyslovovali k týmž zakázkám a nikdy nevznikly pochyby o tom, které zakázky jsou kontrolovány. Odstraněná písařská chyba neměla vliv na vymezení předmětu řízení takovým způsobem, aby účastníkům řízení bylo odepřeno právo se účinně hájit v daném řízení. Co se týče stejné písařské chyby uvedené v zadání znaleckého posudku, nutno uvést, že znalec při zpracování posudku vychází také ze zadávací dokumentace k předmětné veřejné zakázce, která je mu poskytnuta spolu se zadáním otázek, na které má odpovědět. Je tedy vyloučeno, aby se znalec vyjadřoval k jiné veřejné zakázce, než k té, která je předmětem správního řízení. Jestliže je ze znaleckého posudku patrné, že znalec zpracovával otázky ke správnému zadávacímu řízení a vycházel ze správné zadávací dokumentace, pak nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že tato písařská chyba, která byla znalcem převzata ze zadání znaleckého posudku, má za následek věcnou chybnost posudku jako takového.

[86] Ustanovení § 70 správního řádu hovoří o opravě zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí. Správní řád v § 75 odst. 1 a 2 záměrně rozlišuje pojmy „písemné vyhotovení“ a „stejnopis“ rozhodnutí. Pokud by nastala situace, že by chyba byla pouze ve stejnopisu a nikoliv též v písemném vyhotovení rozhodnutí, pak by správní orgán nevydával ani opravné rozhodnutí, jak bylo učiněno v tomto správním řízení, ale pouze by účastníku vydal nový stejnopis rozhodnutí. V tomto případě tedy žalovaný postupoval v souladu se správním řádem, když vydal rozhodnutí, kterým vzniklé zřejmé nesprávnosti opravil.

[87] Tvrzení žalobce, že žalovaný ke znaleckému posudku Ing. J. přistupoval jako k dogmatu a nepřezkoumával jeho obsah z hlediska věcných chyb, je nepravdivé. Žalovaný znalecké posudky porovnával a hodnotil, což je patrné ze spisu i z napadeného rozhodnutí. Používal-li znalec např. pojem „řádné výběrové řízení“, nemůže být v kontextu tento pojem vykládán jinak, než tak, že žalobcem použité jednací řízení bez uveřejnění je chápáno jako

řízení mimořádné, které je možné použít pouze za zákonem stanovených podmínek, zatímco otevřené či užší řízení může zadavatel použít bez omezení, a proto je označováno jako řádné výběrové řízení. Pokud by se i znalec vyjádřil k otázkám právního rázu, nebo k otázkám, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí, pak takové vyjádření nebylo žalovaným vzato v potaz jako podklad pro rozhodnutí. Žádný z namítaných „vyslovených právních názorů“ se neobjevil v rozhodnutích žalovaného a nebylo z nich vycházeno.

[88] Mezi posudky Ing. J. a prof. H. nejsou neodstranitelné rozpory. I posudek prof. H. potvrzuje, že došlo ke kompletní výměně celých zařízení, nikoliv pouze k upgradu (přechodu na vyšší verzi při zachování stávajícího přístroje) jednotlivých zařízení. Prof. H. však nahlíží na výměnu přístrojů jako na upgrade pracoviště. Ing. J. však v zadání prvního znaleckého posudku neměl uloženo, aby posoudil dané přístroje z hlediska jejich součástí medicínského pracoviště jako celku. Proto závěry obou znalců nemohou být totožné. Ing. J. se naopak správně držel zadání znaleckého posudku. Pokud by postupoval jinak, musel by žalovaný tento posudek vyhodnotit tak, že znalec věc hodnotil nad rámec položených otázek a posudek by byl v těchto částech pro správní řízení nepoužitelný.

[89] Tvrdil-li dále žalobce například, že i pokud by se mu podařilo vyspecifikovat veškeré požadavky na potřebné modifikace transparentním způsobem, délka plnění veřejné zakázky a především její cena by neúměrně narostly, jedná se o nepodložené tvrzení. O podobný postup se žalobce ani nepokusil a nemá tak k dispozici nabídky jiných dodavatelů. Stejný závěr se týká autorizovaného servisu. Pokud došlo ke kompletní výměně přístrojů, pak na nové přístroje je sjednán autorizovaný servis nově a nebude řešen ve vztahu k přístrojům starým, které již na pracovišti nejsou. Přitom podmínku řádného zajištění autorizovaného servisu mohl žalobce dát do zadávacích podmínek. Ostatně si nelze ani představit, že by u takto vysoce specializovaných přístrojů nebyl autorizovaný servis součástí dodávky.

[90] Požadavek žalobce na provedení místního šetření znalcem, který by měl posoudit, zda v nových přístrojích nebyly použity součástky původních přístrojů, je nesrozumitelný. Takovéto posouzení je nemyslitelné. Zcela jistě nepřichází v úvahu, aby znalec jakkoli zasahoval do přístrojů, aby zjistil, jaké obsahují součástky. Nepochybně by k takovému kroku ani nedostal od žalobce hned z několika důvodů svolení.

[91] V napadeném rozhodnutí byla též posouzena otázka naléhavosti vypsání příslušných zadávacích řízení z důvodu časové tísně. Ze spisu vyplynulo, že šlo o výměnu starých přístrojů, přičemž stáří přístrojů a nutnost jejich výměny sama o sobě nemůže být důvodem pro použití jednacímho řízení bez uveřejnění. Nadto havarijní stav žalobce uvádí pouze u jednoho z poptávaných přístrojů – lineárního urychlovače na léčbu onkologicky nemocných. A i tady žalobce připustil, že možných dodavatelů je více, pouze by v případě, že by výhodnější nabídku podal jiný uchazeč, než ten, jehož přístroj již žalobce užíval, znamenalo nutnost zapracování pracovníků radioterapeutického pracoviště. To však z pohledu zadávání veřejných zakázek nemůže být důvodem pro použití méně přísného druhu zadávacímho řízení.

[92] Ani skutečnost, jak byl předmět veřejné zakázky nazýván v zadávací dokumentaci (upgrade přístrojů, upgrade či modernizace pracovišť), či jak jej nazývají dodavatelé

v dodacích listech, nemění nic na tom, že zadavatel neprovedl pouze vylepšení stávajících přístrojů, které by odůvodňovalo použití jednacího řízení bez uveřejnění, ale došlo ke kompletní výměně jednoho přístroje za druhý. Ať už se na danou výměnu nahlíží jako na výměnu jednoho přístroje či na modernizaci pracoviště, žalovaný trval na tom, že použití jednacího řízení bez uveřejnění nebylo odůvodněno.

[93] Předseda Úřadu se vypořádal s žalobcovými rozkladovými námitkami. Dostatečně zohlednil závěry uvedené ve znaleckém posudku prof. Ing. K. B., DrSc. Stejně tak se zabýval důvody aplikace § 23 odst. 4, popř. § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách.

[94] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného a další podání žalobce

[95] V replice ze dne 17. 8. 2012 žalobce konstatoval, že žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě pokouší doplňovat odůvodnění svého rozhodnutí. Nad rámec svých žalobních tvrzení pak uvedl, že znalecké posudky Ing. J. zpochybňoval jak co do obsahu (závažné věcné chyby), tak co do metodiky (neuskutečněné místní šetření, nedostatečné podklady). Žalovaný ovšem z těchto využil jen ty „správné“ části a pasáže a zcela pominul, že takto chybně zpracované znalecké posudky nemohou ve správním řízení obstát jako celek a je nutno je revidovat posudkem jiným. Stejně je pak nutno postupovat v případě, že závěry znalce jsou byť i zčásti v rozporu se závěry jiného znalce. Namísto toho, aby se správní orgán s chybami posudku řádným způsobem vypořádal a nejlépe je odstranil, tyto chyby v rozhodnutí neuvedl a „nevycházel z nich“. Správní orgán si přitom znalecký posudek zadává pro posouzení skutečností, k nimž mu chybí odbornost, a je otázkou, zda správní orgán tu správnou část posudku vůbec rozpozná. Žalobce s odkazem na odborná vyjádření dodavatelů i s odkazem na znalecký posudek prof. H. jednoznačně identifikoval některé z chyb znaleckých posudků Ing. J., avšak žalovaný se s takovými chybami a rozpory řádně nevypořádal.

[96] Podáním ze dne 21. 3. 2013 žalobce poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2012, č. j. ÚOHS-S180/2012/VZ-14446/2012/520/Jon. Tímto rozhodnutím žalovaný zastavil správní řízení ve věci veřejné zakázky „*Upgrade CT přístroje SOMATOM Sensation 4 na SOMATOM Definition AS*“, zadávané Thomayerovou nemocnicí ve formě jednacího řízení bez uveřejnění, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle § 118 zákona o veřejných zakázkách nebo pro uložení sankce podle § 120 nebo § 120a téhož zákona. Dle žalobce se jednalo o skutkově velmi podobný případ modernizace zdravotnického pracoviště. Rovněž v tomto případě si žalovaný nechal zpracovat znalecký posudek znalcem Ing. J. a závěry tohoto posudku využil pro své rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný i znalec se poučili z vytýkaných chyb i argumentů žalobce. Žalovaný znalece zřejmě již rovnou ustanovil, aniž by si od něj nechal dělat předběžný posudek. Znalec i v tomto případě dospěl k závěru, že nešlo o modernizaci, ale o nákup nového přístroje, avšak spolu s žalovaným shledal, že šlo o modernizaci „solistikovaného pracoviště“, což je terminologie, která zcela odpovídá argumentaci žalobce. Žalovaný a v rámci znaleckého posudku i stejný znalec tedy postupovali v podstatě v totožném případě modernizace zdravotnického pracoviště různě. U Thomayerovy nemocnice však již žalovaný porušení zákona nezjistil. Tím žalovaný založil nerovnost mezi

účastníky, neboť žalobce za správní delikt postihl a v pozdějším obdobném případě správní řízení zastavil, přičemž využil argumentace, již se žalobce v dřívějším řízení bránil, a kterou nyní vzal za svou i znalec.

V. Právní hodnocení soudu

[97] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejích vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[98] Soud se ztotožnil se skutkovými i hmotněprávními závěry správních orgánů. Shledal sice, že žalovaný se dopustil řady procesních vad, tyto však ani ve svém souhrnu neměly za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Rozhodnutí žalovaného i předsedy Úřadu netrpí nepřezkoumatelností.

V.a) *K namítaným porušením procesních předpisů*

- průběh řízení před správním orgánem I. stupně

[99] Pokud šlo o průběh řízení před správním orgánem I. stupně, ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný předmětné správní řízení zahájil dne 21. 7. 2010 na základě šetření podnětu prováděného pod zn. P 672/2009. V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21. 7. 2010, č. j. ÚOHS-S257/2010/VZ-10507/2010/520/EMa, žalovaný označil pod č. 2. zakázku „*Modernizace a rozšíření verifikačního systému lineárního urychlovače pro onkologickou kliniku*“ (smlouva uzavřena dne 25. 6. 2008), a pod č. 3. zakázku „*Rozšíření plánovacího systému lineárního urychlovače pro onkologickou kliniku*“ (smlouva uzavřena dne 25. 6. 2008). Dále v textu oznámení v prezentaci bližších důvodů pro zahájení řízení pod odrážkou „Ad 2/“ podrobně obsahově specifikoval zakázku označenou později v meritorním rozhodnutí jako „*FN Olomouc – modernizace pracoviště CT*“ (smlouva uzavřena dne 25. 6. 2008). Pod odrážkou „Ad 3/“ pak podrobně obsahově specifikoval zakázku označenou později v meritorním rozhodnutí jako „*FN Olomouc – modernizace radioterapeutického pracoviště onkologické kliniky*“ (smlouva uzavřena dne 25. 6. 2008). Přílohou oznámení byl posudek znalce Ing. Z. J. ze dne 15. 6. 2010, č. 375-19-2010.

[100] Téhož dne, tedy 21. 7. 2010, vydal žalovaný pod č. j. ÚOHS-S257/2010/VZ-10509/2010/520/EMa, usnesení, jímž účastníkům dle § 39 odst. 1 správního řádu stanovil lhůtu do 2. 8. 2010 k uplatnění práv dle § 36 odst. 1, 2 správního řádu (navrhovat důkazy a činit jiné návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko) a současně lhůtu do 4. 8. 2010 k uplatnění práv dle § 36 odst. 3 správního řádu (možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům). I v tomto usnesení žalovaný označil zakázku pod č. 2. jako „*Modernizace a rozšíření verifikačního systému lineárního urychlovače pro onkologickou kliniku*“ a zakázku pod č. 3. jako „*Rozšíření plánovacího systému lineárního urychlovače pro onkologickou kliniku*“.

[101] Žalobce podáním ze dne 28. 7. 2010 požádal o prodloužení lhůty, v níž je účastník řízení oprávněn navrhovat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit své stanovisko o 40 dnů.

Usnesením ze dne 4. 8. 2010, č. j. ÚOHS-S257/2010/VZ-11453/2010/520/EMa, žalovaný této žádosti vyhověl a stanovil účastníkům lhůtu do 13. 9. 2010 k uplatnění práv dle § 36 odst. 1, 2 správního řádu a lhůtu do 15. 9. 2010 k uplatnění práv dle § 36 odst. 3 správního řádu. I v tomto usnesení žalovaný označil zakázku pod č. 2. jako „*Modernizace a rozšíření verifikačního systému lineárního urychlovače pro onkologickou kliniku*“ a zakázku pod č. 3. jako „*Rozšíření plánovacího systému lineárního urychlovače pro onkologickou kliniku*“. Již před tím, dne 2. 8. 2010, žalovaný obdržel stanovisko k zahájenému řízení od všech vybraných uchazečů.

[102] Dne 8. 9. 2010 žalovaný pod č. j. ÚOHS-S257/2010/VZ-13202/2010/520/EMa, vydal dle § 70 správního řádu rozhodnutí, jehož výrokem 1. nahradil ve výroku (na str. 1) usnesení ze dne 21. 7. 2010, č. j. ÚOHS-S257/2010/VZ-10509/2010/520/EMa, text bodů 2. a 3. textem, jímž specifikoval zakázky „*FN Olomouc – modernizace pracoviště CT*“ a „*FN Olomouc – modernizace radioterapeutického pracoviště onkologické kliniky*“, neboť se jednalo o zřejmou nesprávnost. Výrokem 2. opravného rozhodnutí pak shodným způsobem opravil též výrok (na str. 1) usnesení ze dne 4. 8. 2010, č. j. ÚOHS-S257/2010/VZ-11453/2010/520/EMa. V odůvodnění opravného rozhodnutí pak uvedl, že ve výroku opravovaných usnesení zjistil zřejmou nesprávnost spočívající v chybném uvedení názvu, evidenčního čísla a data zveřejnění v informačním systému o veřejných zakázkách u veřejných zakázek uvedených pod body 2. a 3. Dodal, že stejné zřejmé nesprávnosti se vyskytly i v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21. 7. 2010, č. j. ÚOHS-S257/2010/VZ-10507/2010/520/EMa. Žalobci bylo opravné rozhodnutí doručeno dne 10. 9. 2010.

[103] Dne 13. 9. 2010 žalobce učinil podání označené jako „*Stanovisko účastníka, návrh důkazů, vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí*“. V jeho části 2. žalobce upozornil, že oznámení o zahájení správního řízení obsahuje nesprávné označení předmětu řízení pod bodem 2 a 3, přičemž dodal, že takové chybné označení předmětu řízení se objevilo již v žádosti o zpracování znaleckého posudku ze dne 3. 6. 2010, jakož i v samotném posudku č. 375-19-2010, což má za následek vady řízení i věcnou chybnost posudku. V části 6. podání („*Stanovisko FN Olomouc k jednotlivým případům modernizace zdravotnických pracovišť*“) se pak vyjádřil k posuzovaným zakázkám, a to konkrétně k „*6.1. Modernizace RTG pracoviště, smlouva ze dne 12. 12. 2007*“, „*6.2. Modernizace a rozšíření souboru počítačového tomografu instalovaného na radiologické klinice, smlouva ze dne 25. 6. 2008*“, „*6.3. Modernizace radioterapeutického pracoviště onkologické kliniky, smlouva ze dne 25. 6. 2008*“, a „*Modernizace a rozšíření UZ přístroje Image Point, smlouva ze dne 2. 9. 2009*“. Jako důkaz pak žalobce doložil znalecký posudek ze dne 8. 9. 2010, č. 0345/2010, „*o posouzení modernizace vybraných pracovišť Fakultní nemocnice Olomouc*“, zpracovaný prof. RNDr. M. H., DrSc.

[104] Žalovaný následně usnesením ze dne 1. 3. 2011, č. j. ÚOHS-S257/2010/VZ-3130/2011/520/EMa, ustanovil dle § 56 správního řádu znalce Ing. Z. J. k vypracování písemného znaleckého posudku ve věci odborného posouzení, zda bylo nezbytné v jednotlivých veřejných zakázkách s ohledem na jistotu návaznosti a nutnost kompatibility těchto přístrojů na další nezbytné technologie ve FN Olomouc zachování stejného dodavatele, a zda pořizované přístroje/zařízení tvoří společně s dalšími zařízeními FN Olomouc ucelený medicínský vyšetřovací celek, přičemž z tohoto důvodu nebylo možné přístroje/zařízení

poptávat od více dodavatelů i s ohledem na nutnou kompatibilitu se SW vybavením a vzájemnou návaznost. Sdělením ze dne 1. 3. 2011, č.j. ÚOHS-S257/2010/VZ-3088/2011/520/Ema, žalovaný o ustanovení znalce informoval účastníky řízení.

[105] Žalobce podáním ze dne 7. 3. 2011 mimo jiné namítl podjatost ustanoveného znalce Ing. J. Žalovaný usnesením ze dne 17. 3. 2011, č.j. ÚOHS-S257/2010/VZ-4061/2011/520/Ema, námitku podjatosti znalce zamítl. Proti tomuto usnesení podal žalobce rozklad. Předseda Úřadu rozhodnutím ze dne 29. 8. 2011, č.j. ÚOHS-R73/2011/VZ-13628/2011/310/EKu, tento rozklad zamítl a napadené usnesení potvrdil. Rozhodnutí o rozkladu bylo žalobci doručeno dne 2. 9. 2011.

[106] Dne 13. 4. 2011 žalovaný zaslal účastníkům řízení znalecký posudek ze dne 7. 4. 2011, č. 402-05-2011, zpracovaný Ing. Z. J., a současně jim usnesením č.j. ÚOHS-S257/2010/VZ-5853/2011/520/Ema, stanovil dle § 39 odst. 1 správního řádu lhůtu k vyjádření k danému znaleckému posudku do 22. 4. 2011. Na základě žádosti žalobce poté žalovaný usnesením ze dne 19. 4. 2011, č.j. ÚOHS-S257/2010/VZ-6167/2011/520/Ema, prodloužil lhůtu k vyjádření do 6. 5. 2011. K závěrům posudku se vyjádřili vybraný uchazeč TRANSKONTAKT-MEDICAL s.r.o. podáním ze dne 2. 5. 2011, vybraný uchazeč CHIRONAX ESTRAL spol. s r. o. podáním ze dne 5. 5. 2011, a žalobce podáním ze dne 6. 5. 2011.

[107] Dne 27. 9. 2011 žalovaný vydal meritorní rozhodnutí.

- k otázce dodržení § 36 správního řádu

[108] Podle § 36 odst. 1 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy. Dle druhého odstavce téhož paragrafu mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak. Podle odstavce 3 pak nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*

[109] Soud shledal, že žalovaný sice tato procesní pravidla neaplikoval zcela příkladným způsobem, na druhou stranu ovšem nelze hovořit o tom, že by byl žalobce postupem žalovaného zkrácen na právech z těchto pravidel plynoucích. Účelem této úpravy je zejména garantovat účastníku řízení možnost ovlivnit průběh a výsledek řízení tím, že mu bude dána příležitost se k věci vyjádřit a spolupůsobit při zjišťování skutkového stavu. Zároveň mají tyto procesní záruky (zejména odstavec 3) zabránit tomu, aby vydané konečné rozhodnutí bylo pro účastníka řízení překvapivé.

[110] Zde je nutno uvést, že žalobní tvrzení v zásadě obsahově nepoukazují na porušení § 36 odst. 1 a 2 správního řádu. Ostatně ze správního spisu nplyne, že by žalovaný žalobci bránil v jejich uplatnění. O možnosti jejich uplatnění byl též žalobce žalovaným poučen. Žalobce měl zcela nepochybně po celou dobu řízení možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, což

také činil (mj. podal stížnost a námitku podjatosti znalce, v obou fázích řízení pak činil důkazní návrhy odbornými posouzeními). Stejně tak nebyl krácen na možnosti vyjádřit ve věci své stanovisko. Ve vztahu k věci samé tak v řízení před žalovaným učinil dvakrát (podání ze dne 13. 9. 2010 a 6. 5. 2011), vždy poté, co žalovaný v plné míře vyhověl jeho žádostem o prodloužení příslušné lhůty.

[111] Poněkud jiná je ovšem situace ve vztahu k třetímu odstavci § 36 správního řádu, ohledně jehož údajného porušení žalobce obsáhle argumentuje.

[112] Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je umožnit účastníku seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován. Není přitom samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Za takové situace je ovšem třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[113] Jak plyne z nastíněného průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, žalovaný měl již na počátku řízení za to, že jím shromážděné podklady rozhodnutí (získané v rámci šetření podnětu od žalobce a posudek znalce Ing. J. č. 375-19-2010) v zásadě postačují pro vydání meritorního rozhodnutí. V souladu s tímto závěrem žalovaný současně se zahájením řízení usnesením ze dne 21. 7. 2010, č. j. ÚOHS-S257/2010/VZ-10509/2010/520/EMa, stanovil účastníkům řízení lhůtu pro uplatnění jejich práv dle § 36 odst. 1 až 3 správního řádu. Zde je prvním podstatným údajem datum 15. 9. 2010, do něhož se mohl žalobce po prodloužení původně stanovené lhůty vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Tak žalobce také učinil podáním ze dne 13. 9. 2010. Je nepochybné, že po 15. 9. 2010 žalovaný doplnil správní spis o další podklady – zde šlo zejména o znalecký posudek Ing. J. č. 402-05-2011, který žalovaný obdržel dne 8. 4. 2011, a o vyjádření účastníků řízení k tomuto posudku. Ve vztahu k žalobci je zde třeba uvést, že se znaleckým posudkem byl seznámen, neboť mu jej žalovaný dne 13. 4. 2011 zaslal k vyjádření. Tak žalobce ostatně i učinil podáním ze dne 6. 5. 2011. Naopak s vyjádřeními ostatních účastníků řízení ke znaleckému posudku č. 402-05-2011 (podání vybraných uchazečů TRANSKONTAKT-MEDICAL s. r. o., a CHIRONAX ESTRAL spol. s r. o., ze dne 2. 5., resp. 5. 5. 2011) žalovaný žalobce aktivně neseznámil.

[114] Zde je nutno poněkud stranou od hlavní linie argumentace soudu uvést, že vybraní uchazeči vůbec neměli být účastníky předmětného správního řízení. Pro určení konkrétních účastníků řízení o spáchání správního deliktu dle zákona o veřejných zakázkách je podstatné, zda ta která osoba naplňuje některou z účastnických definic stanovených v § 116 zákona o veřejných zakázkách (který v rozhodné době zněl: „Účastníkem řízení je zadavatel a v řízení zahájeném na návrh též navrhovatel; je-li předmětem řízení přezkoumání rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky nebo rozhodnutí o výběru nejvhodnějšího návrhu, je účastníkem řízení též vybraný uchazeč nebo vybraný účastník soutěže o návrh.“). V řízeních

zahajovaných z moci úřední je tedy účastenství osob odlišných od zadavatele nutno odvozovat zejména z předmětu řízení. Jak plyne z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21. 7. 2010, v daném případě žalovaný zahájil správní řízení „z moci úřední ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona zadavatelem – [...] – při volbě druhu zadávacího řízení ve veřejných zakázkách [...]“. Ve správním řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, tedy byl přezkoumáván postup zadavatele při výběru formy použitého zadávacího řízení. Předmětem řízení tak nebylo přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky nebo rozhodnutí o výběru nejvhodnějšího návrhu. Rozhodováno bylo o právech a povinnostech žalobce (zda svým postupem v určité fázi porušil zákon o veřejných zakázkách či nikoli a zda se jeho porušením dopustil správního deliktu či nikoli). Předmět řízení se přímo nedotýkal práv a povinností vybraných uchazečů (řízení ani nemohlo mít vliv na uzavřené smlouvy). Pokud tedy žalovaný jednal s vybranými uchazeči jako s účastníky správního řízení, přiznal jim více práv, než jim v souladu se zákonem o veřejných zakázkách náleželo. Tato skutečnost, která nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, však z vybraných uchazečů účastníky správního řízení nečiní. Uvedené ovšem ničeho nemění na tom, že vyjádření vybraných uchazečů žalovaný fakticky učinil obsahem správního spisu (přičemž soud nepochybuje o tom, že např. k předmětu svých dodávek mohli vybraní uchazeči žalovanému poskytnout pro věc relevantní informace).

[115] Přesto, že žalovaný existenci vyjádření vybraných uchazečů ke znaleckému posudku č. 402-05-2011 žalobci neavizoval, nelze dospět k závěru o porušení procesních práv žalobce v takové intenzitě, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Zde je v první řadě třeba uvést, že pro posouzení skutkového stavu věci byly zásadní poněkud jiné materiály, a to konkrétně dokumentace týkající se jednotlivých zakázek a dále zejména znalecké posudky Ing. J. a prof. H. Přestože tedy žalovaný vzal vyjádření vybraných uchazečů v úvahu, neměly pro zjištění skutkového stavu či pro právní hodnocení věci podstatného významu, jinými slovy řečeno, pokud by žalovaný tato vyjádření pominul, nic by to na výsledku řízení nezměnilo. Tato vyjádření vybraných uchazečů navíc byla v zásadě obsahově konzistentní s jejich dřívějšími podáními, a nebyla v rozporu s tvrzeními žalobce (vyznívala na jeho podporu).

[116] V žádném případě se tak nejednalo o situaci, která by vyžadovala zásah soudu, tedy např. že by žalovaný krátce po obdržení takových vyjádření, která by ovlivnila výsledek řízení v neprospěch žalobce, rozhodl, aniž by žalobce s těmito vyjádřeními seznámil. Lze dodat, že v daném případě žalovaný vyjádření vybraných uchazečů obdržel na začátku května 2011 a meritorní rozhodnutí vydal až na konci září téhož roku, tedy téměř po pěti měsících.

[117] Ostatně žalobce ani v rozkladu, ani v žalobě netvrdil, že by neseznámení s vyjádřeními vybraných uchazečů mělo konkrétní dopad do jeho práv.

[118] Poukázal-li pak na skutečnost, že dalším takovým podkladem, který byl do spisu založen až po uplynutí původně stanovené lhůty pro seznámení se s podklady rozhodnutí, bylo rozhodnutí ze dne 29. 8. 2011, jímž předseda Úřadu zamítl rozklad proti rozhodnutí žalovaného o nepodjatosti znalce Ing. J., nutno uvést, že rozhodnutí o rozkladu bylo žalobci doručeno dne 2. 9. 2011 a byl s ním tedy seznámen. Navíc rozhodnutí tohoto typu lze považovat spíše za podklad rozhodnutí *lato sensu*, tedy jako pouhé potvrzení zákonnosti

znaleckého posudku. Ostatně žalovaný ani na rozhodnutí o rozkladu nemusel čekat a mohl vydat meritorní rozhodnutí již dříve, byť by samozřejmě nesl riziko, že rozkladový orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32).

[119] Možno tedy uzavřít, že žalobce byl žalovaným poučen o shromáždění podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Po uplynutí příslušné lhůty byl z relevantních (žalovaným použitých) podkladů doplněn jen posudek znalce Ing. J. č. 402-05-2011, k němuž se žalobce vyjádřil. Žalobce tedy byl seznámen se všemi podstatnými podklady rozhodnutí, z nichž žalovaný vycházel, a mohl se k nim v průběhu řízení vyjádřit.

- k otázce označení předmětu řízení a k postupu dle § 70 správního řádu

[120] V dané věci není sporu o tom, že oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21. 7. 2010, usnesení dle § 36 a § 39 správního řádu z téhož dne, usnesení o prodloužení lhůty ze dne 4. 8. 2010, žádost o zpracování znaleckého posudku ze dne 3. 6. 2010, i posudek znalce Ing. J. č. 375-19-2010 obsahují nesprávné označení předmětu řízení pod body 2 a 3. Účastníci se však již liší v náhledu na povahu této nesprávnosti.

[121] Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že se v předmětných úkonech žalovaného jednalo o zřejmou nesprávnost, odstranitelnou u rozhodnutí postupem dle § 70 správního řádu, u méně formálních úkonů sdělením správního orgánu (k otázce, zda převzetí této chyby znalcem mělo dopad na zákonnost znaleckého posudku, viz níže). Podstata dané chyby spočívala ve zcela zjevném rozporu mezi obecným vymezením (názvem) předmětných zakázek ve „výrokových“ částech úkonů žalovaného a jejich konkrétním popisem v „odůvodněních“ těchto úkonů.

[122] Tento rozpor měl sice vskutku poměrně značný potenciál působit na účastníky matoucím dojmem ohledně předmětu řízení, tento efekt však zjevně nenastal. Z postupu žalobce je zcela jasně patrné, že neměl pochybnosti o předmětu řízení. To plyne nejen z toho, že nesprávnost žalovanému poprvé vytkl až ve svém podání ze dne 13. 9. 2010, v němž se ovšem současně věcně vyjádřil ke „správným“ zakázkám. Ještě větším důkazem vědomosti žalobce o předmětu řízení je pak obsah znaleckého posudku prof. H. ze dne 8. 9. 2010, č. 0345/2010, jenž si pro podporu své argumentace žalobce vyžádal. Znalec se taktéž zabýval „správnými“ zakázkami a dokonce na str. 2 posudku v poznámkách pod čarou 1 a 2 poukázal na nesprávné označení položek 2. a 3. v usnesení žalovaného ze dne 21. 7. 2010 a ve znaleckém posudku Ing. J. č. 375-19-2010.

[123] Ve věci je podstatné, že žalobce fakticky neměl pochybnosti o předmětu řízení. Konstatoval-li, že současně s opravným rozhodnutím ze dne 8. 9. 2010 nebyly prodlouženy lhůty dle § 36 odst. 1 až 3 správního řádu, nutno uvést, že tímto postupem *de facto* nebyl zkrácen na právech, neboť měl možnost se k věci kdykoliv vyjádřit v dalším průběhu řízení před žalovaným, které poté trvalo ještě cca jeden rok.

[124] Žalovaný se tedy dopustil chyby v označení předmětu řízení, tato ovšem neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nesprávnost posléze u rozhodnutí odstranil postupem

dle § 70 správního řádu, tedy opravným rozhodnutím ze dne 8. 9. 2010, v jehož odůvodnění pak poukázal i na to, že stejnou nesprávnost obsahuje i oznámení o zahájení správního řízení.

[125] Jak již soud výše naznačil, předmětnou nesprávnost bylo možno napravit postupem dle § 70 správního řádu. Zřejmými nesprávnostmi ve vyhotovení rozhodnutí jsou zjevné omyly ohledně údajů, které jsou jinak dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími správné znění. Jde zejména o různé méně významné překlady a zkomoleniny, nesprávně uvedená jména, data a rodná čísla, názvy, nesprávné početní úkony (např. špatným součtem jinak správných čísel), projevy technických závad při vyhotovování rozhodnutí, které způsobí jeho vadnost např. v podobě nečitelnosti. Do této skupiny spadá i předmětný rozpor mezi obecně uvedeným *názvem* zakázky a jejím podrobným popisem.

[126] V této souvislosti nutno odmítnout argumentaci žalobce ohledně povahy vad, jež lze opravit postupem dle § 70 správního řádu. Zákon zcela logicky předpokládá určitou míru chybovosti při vyhotovování rozhodnutí správních orgánů a předmětné ustanovení upravuje procesní nástroj, jak určité méně intenzivní chyby napravit. Opravy zřejmých nesprávností dle § 70 správního řádu se týkají chyb vyskytujících se v písemném vyhotovení rozhodnutí, tedy v jeho originálu. Jak správně podotkl žalovaný, pokud by byl originál rozhodnutí bezchybný a nesprávnosti by se vyskytovaly pouze ve stejnopisu rozhodnutí, nevedlo by to k aplikaci § 70 správního řádu, ale náprava by byla zřízena jiným způsobem.

[127] Poukázal-li pak žalobce v této souvislosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, nutno konstatovat, že se jedná o odkaz částečně nepřiléhavý. Ve věci řešené kasačním soudem byla jiná skutková situace, kdy fakticky došlo k upřesnění předmětu, tedy k jeho určité kvalitativní změně. V nyní souzené věci byl rozsah předmětu řízení nedotčen, pouze bylo opraveno označení jeho jednotlivých částí. S využitím citovaného judikátu možno uzavřít, že předmět řízení byl v daném případě po opravě identifikován dostatečně určitě tak, že žalobci bylo zřejmé, jaké jeho jednání je žalovaným posuzováno, a současně bylo zaručeno jeho právo účinně se v řízení hájit. O věci samé pak žalovaný rozhodoval na základě podkladů a zadávací dokumentace ke správným veřejným zakázkám.

- k otázce zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů

[128] Skutkový stav žalovaný stanovil, vedle podkladů předložených žalobcem (zde především dokumentace o veřejných zakázkách a uzavřené smlouvy), zejména na základě tří již výše v textu blíže specifikovaných znaleckých posudků č. 375-19-2010 a č. 402-05-2011 zpracovaných Ing. Z. J., a č. 0345/2010 zpracovaného na základě objednávky žalobce prof. RNDr. M. H., DrSc.

[129] Již na tomto místě nutno uvést, že žalovaný a posléze i předseda Úřadu se obsahem těchto posudků i námitkami žalobce vůči posudkům Ing. J. poctivě zabývali (žalovaný v odstavcích jeho rozhodnutí č. 15.–18., 92.–101., 111.–125., 152.–160., dále pak ve vztahu k jednotlivým zakázkám v odst. č. 161.–227., a dále též ve svých obecných závěrech v odst. č. 228.–231., předseda Úřadu pak např. v odstavcích jeho rozhodnutí č. 38.–40., 42.–44.), a jejich vyhodnocení soud považuje za správné a přezkoumatelné a výslovně na ně odkazuje.

[130] Zde je podstatné, že závěry relevantní pro hodnocení věci samé [tedy závěry o tom, že v každém jednotlivém případě byly konkrétní původní přístroje/zařízení (byť coby prvky systému specifického pracoviště) nahrazeny přístroji či zařízeními zcela novými, a že bylo možné (byť s jistou mírou náročnosti) vyspecifikovat všechny požadavky na vlastnosti a parametry pořizovaných přístrojů/zařízení včetně požadavků na kompatibilitu se stávajícím vybavením daných pracovišť, a zároveň nevyvrácení závěru o možnosti (byť teoretické) dodání totožných přístrojů jinými dodavateli] vyplývají v zásadě shodně ze všech tří posudků. Jistý názorový soulad je patrný zejména mezi posudky porízenými až v průběhu správního řízení. Je též třeba zdůraznit, že žalovanému se podařilo najít společné body uvedených posudků, a to v míře dostačující pro řádné stanovení skutkového stavu ve vztahu k prokázání podmínek stanovených konkrétními hmotněprávními ustanoveními [zejména tedy § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách]. Soud se tedy neztotožnil s názorem žalobce, že by žalovaný posuzoval jednotlivé posudky účelově či že by nekriticky přijímal závěry plynoucí z posudků Ing. J.

[131] Soud, na rozdíl od žalobce, neshledal neodstranitelný rozpor mezi posudky v závěru o modernizaci přístrojů ve formě pořízení nových přístrojů a modernizaci pracovišť formou pořízení nových prvků takového komplexního pracoviště. Tento rozdíl by sám o sobě mohl být relevantní pro případné využití § 44 odst. 11 nyní účinného zákona o veřejných zakázkách (dříve odst. 9), nikoli však pro posouzení podmínek jednacího řízení bez uveřejnění (§ 23 zákona o veřejných zakázkách).

[132] Dle soudu tedy v daném případě nebylo třeba vypořádávat se s námitkami žalobce např. pomocí revizního znaleckého posudku. K předmětným odborným stanoviskům žalovaný přistupoval kriticky a zabýval se zjištěnými rozpory. Za tím účelem dokonce ustanovil znalce Ing. J. k zodpovězení doplňujících otázek. Takovému postupu v zásadě opět není co vytknout. Jak správně uvedl i žalobce, správní orgán nemá povinnost převzít závěry znaleckého posudku naprosto mechanicky a navíc zásada volného hodnocení důkazů mu velí přistupovat k důkazům tak, aby žádnému z nich *a priori* nebyla přisuzována nadřazená pozice. Zde nutno opětovně zdůraznit, že žalovaný neopomněl vypořádat se se závěry znaleckého posudku předloženého v rámci správního řízení žalobcem, naopak z něj též vycházel. Žalovaný tedy nedospěl k pochybnostem o objektivitě a věcné správnosti předmětných odborných stanovisek.

[133] Řada rozkladových a posléze i žalobních námitek směřovala proti posudku Ing. J. č. 375-19-2010. Tento posudek žalovaný pořídil ještě před samotným zahájením správního řízení. Takový postup nelze sám o sobě vyloučit. Žalovaný dle § 112 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách vykonává dohled nad zadáváním veřejných zakázek. Je nasnadě, že v rámci tohoto dohledu je oprávněn provádět též šetření, které slouží k předběžnému posouzení, zda zahájit řízení z moci úřední. Nejedná se o správní řízení, jehož výsledkem by mělo být závazné správní rozhodnutí, ale o specifický kontrolní postup, v jehož rámci je žalovaný oprávněn používat prostředky, které umožňují efektivitu dohledu.

[134] Účelem šetření je kontrola dodržování povinností zadavatelů, zjištění nebo prověření případných skutečností, které by mohly odůvodňovat podezření (ať už na základě vlastních poznatků žalovaného, nebo – častěji – na základě podnětu třetí osoby), že se konkrétní zadavatel mohl dopustit porušení uvedených povinností, a shromáždění prvotních informací

a podkladů, o něž se takové podezření opírá. Šetření není zahajováno ani ukončováno správním rozhodnutím ani jiným formálním úkonem, probíhá mimo řízení. Vyjdou-li v průběhu šetření najevo skutečnosti, které zakládají podezření, že se konkrétní zadavatel např. mohl dopustit správního deliktu, může žalovaný z moci úřední zahájit příslušné správní řízení (§ 113 zákona o veřejných zakázkách).

[135] V rámci tohoto šetření bude správní orgán ke zjišťování podstatných okolností používat zejména ustanovení § 137 a § 138 správního řádu, k posouzení odborných otázek ovšem v zásadě nelze vyloučit ani pořízení odborného posouzení určitých otázek osobou znalou daného tématiky či jiným orgánem. Problematickým se samozřejmě následně může stát otázka důkazního využití takto získaných podkladů v samotném posléze zahájeném správním řízení. Zde je třeba dodržovat zásadu, že účelem předběžného šetření nemá být shromažďování veškerých podkladů pro konečné posouzení věci samé, tedy např. otázky, zda došlo ke spáchání správního deliktu a kdo ho spáchal. Předběžné šetření nemá nahrazovat správní řízení o tomto deliktu, a zbavovat tak zadavatele práv, která by mu v tomto řízení příslušela. Na druhou stranu by správní orgán měl postupovat dle § 6 odst. 2 a zahajovat deliktní řízení až při určité intenzitě podezření.

[136] V daném případě tedy žalovaný pořídil před zahájením správního řízení posudek znalce Ing. J. č. 375-19-2010. Zde je nutno v první řadě uvést, že tento posudek sice trpí vadou nesprávného označení zakázek č. 2. a 3. (viz výše), což bylo zřejmě způsobeno zejména vadou samotné „objednávky“ posudku, nicméně věcně se znalec zabýval „správnými“ zakázkami. Ostatně vycházel z podkladů předložených mu žalovaným, které se týkaly právě těchto „správných“ zakázek.

[137] Dále je ovšem třeba dát za pravdu žalobci, že tento posudek je na řadě míst nepřesný (jak je zřejmé např. z vyjádření jednotlivých vybraných uchazečů) a znalec se též částečně uchyloval k úsudkům, které by se *prima vista* mohly jevit jako hodnocení právních otázek. Zde je ovšem na druhou stranu nutno zdůraznit, že ze správního spisu, ani z předmětných meritorních rozhodnutí není zřejmé, že by se správní orgány takovými úsudky daly ovlivnit, a nehodnotily jeho závěry kriticky. Je nepochybné, že právní závěry činily správní orgány, nikoli znalec.

[138] Pokud jde o námitku, že znalec Ing. J. neprovedl místní šetření, nehodlá soud ve shodě s žalovaným tuto metodickou otázku podrobovat zásadní kritice. Tato otázka je především odpovědností znalce samotného. Ve věci je podstatné, že znalec Ing. J. dospěl k závěrům (o pořízení zcela nových přístrojů/zařízení/prvků specifických pracovišť, a o možnosti jejich specifikace), které v míře rozhodující pro posouzení věci samé odpovídají závěrům posudku prof. H.

[139] Namítl-li dále žalobce nezohlednění nových důkazů (posudku prof. Ing. K. B., DrSc., protokolů o převzetí a dodacích listů) předsedou Úřadu, nutno uvést, že důkazy předloženými v rámci řízení o rozkladu se předseda Úřadu zabýval zejména v odst. 47. jeho rozhodnutí. Soud se s tímto posouzením ztotožnil. Předmětné důkazy nemohly vyvrátit závěr o nesplnění podmínek pro využití jednacího řízení bez uveřejnění.

[140] Poukázal-li dále žalobce na nepřezkoumatelnost rozhodnutí předsedy Úřadu ohledně souladnosti žalobcova postupu s § 23 odst. 4, popř. s § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, ani s tímto žalobním bodem se soud neztotožnil.

[141] Předseda Úřadu skutečně v odst. 46. jeho rozhodnutí k obecným otázkám výkladu uvedených ustanovení skutečně odkázal na odstavce 149.–151. rozhodnutí žalovaného. Takový postup ale není nepřípustný. Z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu jasně plynou požadavky kladené na řádné odůvodnění rozhodnutí, tedy aby v něm byly jasným a výstižným způsobem vyjádřeny důvody, o něž správní orgán opírá své skutkové a právní závěry. V daném případě tak mělo rozhodnutí předsedy Úřadu k rozkladové námitce obsahovat přesvědčivou právní argumentaci založenou na racionálním uvažování zaměřenou mimo jiné též na obecný výklad předmětných ustanovení zákona o veřejných zakázkách. Jestliže se ovšem předseda Úřadu v této izolované otázce zcela ztotožnil se závěry žalovaného a zvolil k vyjádření svého názoru metodu odkazu na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž se s citovanými pasážemi k věci se vztahujícími výslovně ztotožnil, nelze tento postup, sám o sobě označit za nezákonný. Pouhá volba metody, podle níž správní orgán po stylistické stránce sestavuje odůvodnění rozhodnutí, není sama o sobě důvodem nepřezkoumatelnosti.

[142] Povinnost dostatečného odůvodnění rozhodnutí nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.

[143] Citovaný odkaz se navíc, jak uvedeno, týkal pouze obecného výkladu citovaných ustanovení, související otázky subsumpce zjištěného skutkového stavu pod tato ustanovení již předseda Úřadu zodpověděl konkrétním způsobem (viz např. odst. 41., 42. jeho rozhodnutí).

V.b) K otázkám hmotněprávním

[144] Z hlediska hmotněprávního posouzení soud nemá správním orgánům co vytknout.

[145] Jednací řízení bez uveřejnění představuje druh zadávacího řízení s nejnižší mírou transparentnosti, vnější kontroly a hospodářské soutěže. I z tohoto důvodu právní úprava zákona o veřejných zakázkách i směrnice Rady 2004/18/ES ze dne 31. 3. 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby, omezuje možnosti jeho využití a taktéž judikatura Soudního dvora Evropské unie se ustálila na výkladu, že právní úpravu jednacího řízení bez uveřejnění nelze vykládat jinak než restriktivně [srov. např. rozsudky ze dne 10. 3. 1987 ve věci *Komise v. Itálie* (C-199/85), ze dne 17. 11. 1993 ve věci *Komise v. Španělsko* (C-71/92), či ze dne 14. 9. 2004 ve věci *Komise v. Itálie* (C-385/02)]. Platí rovněž, že je to zadavatel, kdo nese důkazní břemeno ohledně splnění podmínek pro jeho použití (tamtéž). Zákaz rozšiřujícího výkladu pro použití jednacího řízení bez uveřejnění vyplývá z jeho povahy, která se v mnoha ohledech shoduje s běžnou soukromoprávní kontraktační procedurou, v níž subjekt vstupuje do smluvního vztahu s konkrétním vybraným dodavatelem, aniž by byl povinen předem oslovit více zájemců.

[146] V jednacím řízení bez uveřejnění, které, jak uvedeno výše, vykazuje rysy běžné kontraktační procedury, ať již v tom, že je zadavatelem selektivně osločován jeden dodavatel (eventuelně několik dodavatelů), s nímž (s nimiž) jsou posléze samostatně vyjednávány podmínky plnění budoucí smlouvy na realizaci předmětu veřejné zakázky, tak i v tom, že celá zadávací procedura probíhá z časového hlediska „koncentrovaně“. Potenciální zneužitelnosti tohoto typu zadávacího řízení k obcházení zákona si byli vědomi český i evropský zákonodárce, kteří do § 23 zákona o veřejných zakázkách (resp. srov. čl. 31 citované směrnice) vložili uzavřený výčet situací, v nichž je obhajitelné poptávat předmět veřejné zakázky u konkrétního dodavatele.

[147] Pro posouzení postupu žalobce v daném případě bylo podstatné, že sám žalobce v příslušných dokumentech (ve výzvách „k podání nabídky“, písemných zprávách zadavatele podle § 85 zákona o veřejných zakázkách) deklaroval, že formu jednacím řízení bez uveřejnění aplikoval na základě § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. V příloze D jednotlivých oznámení o zadání zakázky pak konkretizoval, že dodávky mohly být poskytovány pouze určitým dodavatelem z technických důvodů. Žalovaný se tudíž zcela správně primárně zabýval naplněním podmínek zakotvených v uvedeném ustanovení.

[148] Soud se ztotožnil se závěry předsedy Úřadu, resp. žalovaného ohledně výkladu předmětného ustanovení, jakož i o tom, že žalobce splnění zákonem požadovaných podmínek neprokázal. Podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona o veřejných zakázkách může zadavatel *zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění rovněž tehdy, jestliže veřejná zakázka může být splněna z technických [...] důvodů [...] pouze určitým dodavatelem.*

[149] Jak uvedeno již výše, v řízení bylo prokázáno, že předmětné přístroje/zařízení/prvky specifického pracoviště byly nahrazeny přístroji zcela novými. Současně nebyla prokázána nemožnost předem stanovit požadavky na technologické a funkční parametry pořizovaných přístrojů a požadavky na kompatibilitu těchto přístrojů se stávajícím HW a SW vybavením. Zde soud opětovně poukazuje na to, že zjištěný skutkový stav by nasvědčoval spíše možnosti aplikace § 44 odst. 11 nyní účinného zákona o veřejných zakázkách (dříve odst. 9), nikoli však použití jednacím řízení bez uveřejnění.

[150] Navíc však nebylo ani prokázáno, že by jednotliví vybraní uchazeči byli jedinými dodavateli schopnými splnit předmětné zakázky. Jak uvedeno již výše, výměnu předmětných prvků by šlo obecně hodnotit jako „modernizaci pracoviště“ spočívající v dodání nových přístrojů/zařízení. V dané věci však nelze opomenout jednu zásadní okolnost, totiž že i kdyby bylo možno tvrdit, že žalobce prokázal „technické důvody“ ve smyslu zákona, tak rozhodně neprokázal, že dodávku mohl splnit pouze vybraný uchazeč; z tvrzení žalobce lze dospět pouze k tomu, že vybraní uchazeči byli jednoznačně nejvhodnějšími z dodavatelů, nikoli však jedinými možnými. Zde je nutno uvést, že i přes poměrně vysokou pravděpodobnost, že by se vybraní uchazeči stali „vítězi“ i zadávacích řízení otevřených více uchazečům, nelze pouze kvůli tomuto apriornímu předpokladu aplikovat méně formální způsob zadávacího řízení.

[151] Žalobce svojí argumentací stírá rozdíly mezi důvody, které jej vedly k pořízení předmětných přístrojů/zařízení, a zákonem stanovenými podmínkami pro užití určitého typu zadávacího řízení. Takový přístup ovšem není možný. Ani případné ekonomické přínosy nemohou odůvodnit použití nesprávného typu zadávacího řízení.

[152] V průběhu řízení žalobce dále poukazoval na to, že v jednotlivých případech byly naplněny i podmínky stanovené pro použití jednacího řízení bez uveřejnění v § 23 odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a), b) zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný tedy zkoumal též to, zda by zjištěný skutkový stav nebylo možno subsumovat pod některé z uvedených ustanovení.

[153] Zde se soud, stejně jako předseda Úřadu, výslovně ztotožňuje se závěry žalovaného ohledně obecného výkladu těchto ustanovení v odstavcích 146.–151. jeho rozhodnutí, jakož i plně souhlasí se závěry správních orgánů ohledně nesplnění zákonných podmínek na straně žalobce.

[154] Pokud jde o § 23 odst. 4 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, musel žalobce vědět o zastarání jeho zařízení, což znamená, že případný havarijní stav mohl předvídat. Toto ustanovení skutečně směřuje zejména vůči situacím nastalým *vis maior*, jeho využití není důvodné v případě časové tísně způsobené hrozbou propadnutí dotace.

[155] Ohledně § 23 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách je zřejmé, že předmětná zařízení byla využívána primárně k jiným než vědeckým účelům.

[156] Vzhledem k závěrům znaleckých posudků pak nelze dospět ani k závěru o dodatečných dodávkách téhož dodavatele ve smyslu § 23 odst. 5 písm. b) zákona o veřejných zakázkách.

[157] Je též nepodstatné, že žalobce zamýšlel provést pouhou modernizaci pracovišť a tato modernizace byla jeho záměrem od samého počátku, o čemž svědčí i doklady o dodávkách. Pro věc je relevantní skutečnost, že ve všech případech došlo k nákupu zcela nových zařízení/přístrojů/prvků specifického pracoviště.

[158] Žalobce se pak mýlí, pokud tvrdí, že otázka schválení jeho jednotlivých kroků ze strany Ministerstva zdravotnictví měla být zohledněna již při posuzování jeho viny. Zákon o veřejných zakázkách podmínku souhlasu zřizovatele nestanoví jako podmínku pro využití toho kterého způsobu zadávacího řízení. Žalovaný správně tuto okolnost považoval za polehčující při rozhodování o trestu.

[159] Podáním ze dne 21. 3. 2013 žalobce navrhl, aby soud vzal v potaz rozhodnutí ze dne 2. 8. 2012, č. j. ÚOHS-S180/2012/VZ-14446/2012/520/Jon, jímž žalovaný zastavil správní řízení ve věci veřejné zakázky „*Upgrade CT přístroje SOMATOM Sensation 4 na SOMATOM Definition AS*“ zadávané Thomayerovou nemocnicí ve formě jednacího řízení bez uveřejnění.

[160] Soud však k tomuto rozhodnutí nepřihlédl. Učinil tak zejména vzhledem k § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Poukazované rozhodnutí však žalovaný vydal až po nabytí právní moci nyní přezkoumávaného rozhodnutí předsedy Úřadu. I kdyby se však toto pravidlo neuplatnilo, bylo by srovnání obou případů soudem i přes případné obdobné momenty velmi komplikované, a to zejména vzhledem ke skutkové jedinečnosti každého případu.

[161] Na tom nic nemění ani to, že žalovaný k posouzení odborných otázek ve věci Thomayerova nemocnice ustanovil téhož znalce (Ing. J.) jako v nyní posuzovaném případě, ani to, že tento znalec v pozdější věci dospěl ke zdánlivě opačným závěrům.

[162] Předmětem nyní projednávané žaloby je přezkoumávané rozhodnutí předsedy Úřadu a nikoli rozhodnutí žalovaného ve věci Thomayerovy nemocnice. Hodlal-li žalobce poukázat na změnu správní praxe, nelze v daném případě tyto námitky vzít v potaz právě proto, že věci žalobce se žalovaný zabýval dříve než věci Thomayerovy nemocnice. Je otázkou především na žalovaného, do jaké míry by jeho závěry ve věci Thomayerovy nemocnice mohly být důvodem např. pro využití mimořádných opravných prostředků ve vztahu k případu žalobce.

[163] Soud se tedy ztotožnil se závěrem žalovaného o spáchání správních deliktů žalobcem. Pro tento případ žalobce obecně navrhl, aby soud dle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodl o upuštění od sankce nebo o jejím snížení, neboť je vzhledem ke všem okolnostem zjevně nepřiměřená.

[164] Soud ovšem pokutu uloženou [při spodní hranici (cca 16 %) zákonné sazby, nevybočující z dosavadní rozhodovací praxe] v daném případě nepovažuje za zjevně nepřiměřenou a neshledal tak důvod ji snížit či od ní upustit. Zde je nutno uvést, že na podporu svého názoru o zjevně nepřiměřené výši uložené pokuty žalobce ničeho konkrétně netvrdil. Uvedl pouze, že sankce je zjevně nepřiměřená „vzhledem ke všem okolnostem“. V této souvislosti lze poukázat na to, že smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala obecné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Tak tomu ovšem v nyní souzené věci není.

VI. Závěr a náklady řízení

[165] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[166] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. května 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu